

NIEUWE AVONTUREN

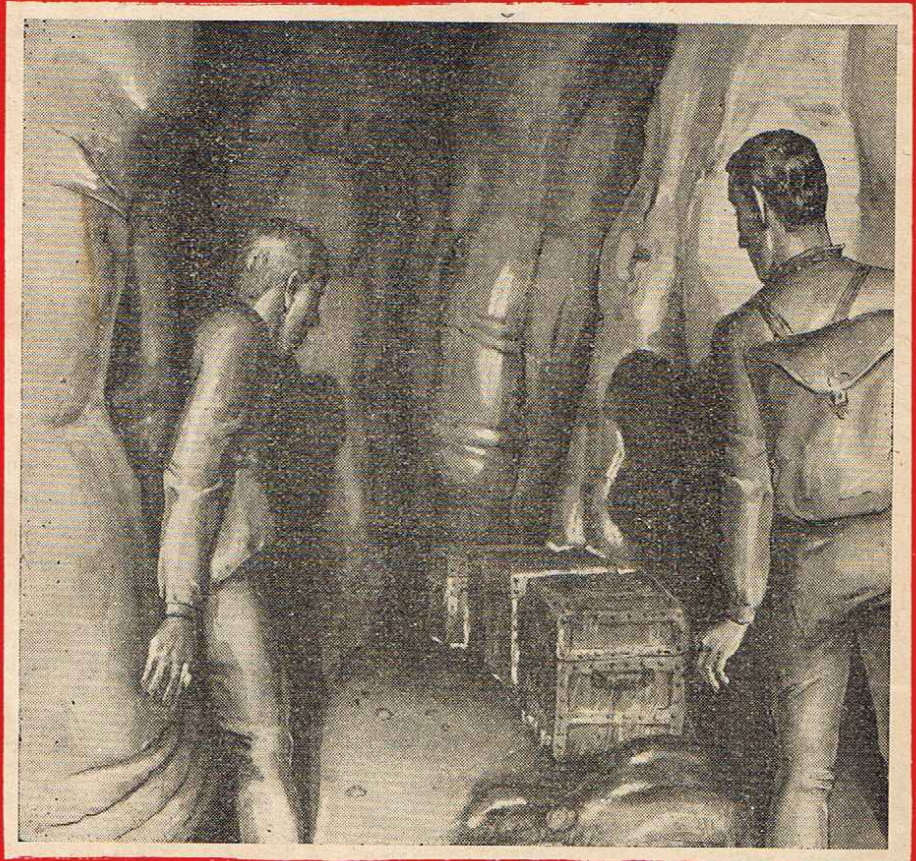
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DOCUMENTEN EN SCHATTEN

N° 2276

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Documenten en Schatten

HOOFDSTUK I

DE MOORD

Het was die nacht ijsig koud te Londen, een snijdende oostenwind gierde door de wijk van de dokken en joeg de golven van de Theems tot schuimende kopjes op, en deed de weinige voorbijgangers die zich op straat bevonden, overhaast zich voortspoeden, om althans een onderdak te vinden, al was het dan ook geen vuur.

Want armoede heerst er sinds onheuglijke tijden in deze wijk van oostelijk Londen, waar zelfs midden in de zomer de zon maar zelden schijnt door te dringen en waar een reuk lijkt te hangen van armoede en misdaad.

Maar des winters is het er verschrikkelijk.

Dan lijkt het wel, of de ontbering er rondgaat als een verscheurend monster, loerend op prooi en onverhoeds zijn slachtoffers bespringend, een monster

waartegen men niet kan strijden, waartegen men zich niet kan verweren.

Duizenden, tienduizenden wonen er in deze wijk, die leven van de ene dag in de andere, waarvan de mannen verheugd zijn, als zij toevallig eens een karweitje mogen opknappen bij het lossen van een schip, of het dragen van vrachten, en waarvan de vrouwen meestal klein, ineengeschrompeld, lang voor hun tijd oud en lelijk geworden, uit werken gaan, als er te werken valt, of in een sombere, vochtige, bekrompen woning ploeteren en zwoegen om de kinderen, talrijk meestal, althans in het leven te houden, al is het dan ook een leven, dat menige hond niet met hen zou willen ruilen.

Wat er niet werkt, dat is vervallen aan de misdaad, die er oppermachtig heerst. Het baantje van politieagent is

hier dan ook allesbehalve een sinecure en zeker enige malen per week snerpt de fluit van zulk een ordebewaarder om assistentie, omdat er weer eens een hevige ruzie heeft plaats gehad, omdat het mes getrokken is, omdat de drank mensen in dieren heeft veranderd.

Het is het kankergezweel van de wereldstad, waartegen tot dusverre de pogingen van het gemeentebestuur der City om dat gezweel uit te snijden, vruchteloos waren, of, als dit onmogelijk bleek althans te zuiveren.

Het was in een bochtige straat, niet ver van de Londense Dokken, dat laat in de avond van die Decemberdag, terwijl de wind huilde door de stegen en sloppen, twee mannen, als tremmers of stokers gekleed, de kragen van hun dikke pijjkkers hoog opgezet, blijkbaar zonder doel rondzwierven. De straat heet Green Bankx, en de beide mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Wat de naam van de straat betreft, wel zelden lag er zoveel bittere ironie in een straatnaam. Het is mogelijk, toen Londen nog niet was uitgegroeid tot de schier eindeloze huizenzee, welke thans ruim acht miljoen inwoners telt, dat op die plek werkelijk iets was, hetwelk men een « Groenende oever » mocht noemen. De oever is gebleven, maar van het groen valt niets meer te bespeuren. Wat men er ziet zijn vervallen huizen, armoedige werfjes, waar een paar halfvergane schepen liggen, slecht geplaveide straten en morsige, duistere winkeltjes.

De beide mannen hadden reeds geruime tijd zwijgend voortgelopen, tegen de barre wind in, totdat Brand eindelijk stilstond, het stenen pijpje uit zijn mond nam, dat hij daarin geklemd hield, om zijn beide handen in zijn zakken te kunnen houden, en zacht zei:

— Zou het nu niet langzamerhand tijd worden, Edward, rechtsomkeert te maken, en bewoonbaarder streken op te zoeken? Het is al bijna half twaalf, en ik kan niet zeggen, dat de omgeving erg opwekkend is.

— Daarom juist zocht ik haar op, Charles, zei Raffles op gedempte toon, en Brand zag dat zijn grijze ogen wijdge-

opend waren en voor zich uitstaarden met een harde uitdrukking. Ik heb het nu en dan nodig hier te zijn, opdat mijn haat niet verflauwe, opdat mijn afkeer van de maatschappij telkens nieuw voedsel krijgje en niet verslappe.

Brand zweeg. Hij kende deze gemoedstoestand van zijn vriend. Hij wist wat er op die avonden omging in zijn hart, als hij de ondervoede, gebrekkige, geelbleke kinderen in hun vodden op de smalle trottoirs zag spelen en vechten, als hij moeders zag van vijf en twintig jaar, gekromd reeds, mager en kwijnend, als hij de koppen zag van die mannen, die daar werkeloos rondzwierven, soms jarenlang en langzamerhand ontaardden. Dan werd opnieuw de ontembare begeerte wakker in Raffles, om, wat het ook mocht kosten, en door welke middelen dan ook, deze toestand te veranderen.

Steeds volgde er op zulke nachten een ware razzia onder de rijken van de stad, de brandkasten kraakten open, de kostbare juwelen verdwenen van de dure kaptafels, het goud rolde de herenhuisen uit, langs Pall Mall en King Albert Lane, kwam in de zak van de Gentlemandief, en verspreidde zich vandaar over deze wijken van ontucht, misdaad en armoede.

Want de haat van Raffles was geboren uit liefde, uit diep mededogen met de afschuwelijke ellende, die hij kende als geen andere Londenaar. Immers hoevele duizenden zijn er niet, die in het Westen wonen, en nauwelijks enig besef hebben van een Oosten, waar zij nimmer komen, en dat even ver van hun keurig onderhouden huizen schijnt te liggen als China of Australië.

Nu weer hadden zij zulk een tocht afgelegd, die reeds om acht uur was aangevangen. Zij hadden in de grote, rode, dubbeldekse autobussen gezeten naast arme vrouwen en kinderen, die het gebrek letterlijk uitzweetten, zij hadden wat gedronken in de schamele kroegjes, waar de werklozen bijeen hokken, om althans wat warmte op te doen rondom de kachel, zij hadden gelopen door de stegen en sloppen, waar dikwijls het gelg opklonk van een geranselde vrouw,

en nu waren zij eindelijk beland in Green Bankx.

Een enkele keer waren zij tussenbeide gekomen in een twist, die bloedig dreigde te zullen aflopen, en hadden de twistenden ieder naar een andere richting weggezonden.

En dat was alles, wat zich had voorgedaan.

Zij waren nu gekomen op het punt, vanwaar een smalle straat, die zelfs geen naam heeft, en dan ook niet meer is dan een steeg tussen twee rijen vervallen pakhuizen door, rechtstreeks voert naar de Theemskade.

Raffles stond op het punt dit steegje in te gaan, dat volkomen verlaten leek, om zodoende de kade te bereiken; een wel wat weidse naam voor een met keien bestrate strook grond, die pakhuizen en werven, opslagplaatsen en loodsen van het water scheidt, toen hij eensklaps bleef staan, en scherp luisterde.

Hij stak voorzichtig zijn hoofd om de hoek, en meende op enige afstand een drietal personen te zien, die daar met elkander stonden te praten op gedempte toon.

Zij moesten echter luider spreken dan hun misschien lief was, om zich boven het gebulder van de wind verstaanbaar te maken.

En de beide mannen hoorden enige zinsflarden:

— Jullie hebben er zo niets aan... Een man die zulke dingen weet uit te pluizen... Waarachtig niet... Ik heb het en ik houd het... We zullen naar Big Pete gaan, die heeft er verstand van...

— Niet nog meer mensen erbij halen...

Maar de stemmen werden alweer onduidelijker, en het groepje scheen zich te verwijderen in de richting van de Theems.

Voor een kort ogenblik tekenden hun gestalten, diep weggedoken in lange jassen, zich af aan het einde van de steeg.

Toen verdwenen zij.

Raffles haalde de schouders op, liep het steegje voorbij en zei tot Brand:

— Zeker zwervers, die hun verblijf opzoeken, misschien wel onder een of andere brug. Kom, Charles, het wordt laat,

wij zullen maar naar huis gaan, en ik hoop dat wij gauw een taxi zullen vinden. Het is fel koud en...

Hij hield eensklaps op, want zijn scherp oor had een gesmoorde gil gehoord, aanstonds gevolgd door het gerucht van een korte worsteling.

— Wat was dat? vroeg Brand verschrikt, die het ook had gehoord.

— Het kwam uit de richting van het steegje. Laten wij gaan zien wat het is, riep Raffles uit.

Zij waren de steeg wel veertig schreden voorbij en er verliepen dus enkele seconden tijd voor zij zich daarin bevonden. De bestrating was ongelijk, en bij het voortsnellen stootten zij hun tenen herhaaldelijk tegen de bultige keien en oneffenheden.

De steeg werd alleen maar verlicht door de straatlantaarn, die aan het andere einde juist tegenover dit slopje, op de kade geplaatst was.

Toen zij het waren doorgesneld, achter elkander lopend, en het andere einde bereikten, hoorden zij een plassend geluid, niet ver daar vandaan, en het volgend ogenblik zagen zij twee donkere gedaanten, op een afstand van een honderdtal meters ijlings wegsnellen van een klein steigertje, die het volgende ogenblik waren verdwenen, alsof zij door de grond waren gezonken.

Daar ter plaatse staat een groot aantal kleine loodsen, toebehorend aan straatkooplieden, handelaars in oud roest, opkopers, bootverhuurders, en slechts iemand die daar goed de weg wist, zou erin hebben kunnen slagen, die twee vluchtelingen in te halen.

Raffles dacht daar dan ook niet aan; er waren nu andere dingen te doen.

— Daar is iets heel ernstigs gebeurd, Charles, zei hij op zachte toon. De derde man is verdwenen. Daar bij dat steigertje hebben zij hem, geloof ik, in het water gegooid. Kom gauw mede.

Zo snel de duisternis het hun toeliet, staken zij dwars de kade over, bereikten het aanlegsteigertje, waar Raffles zich voorover wierp op het vermolmd hout, en nog juist bijtijds een hand greep, die krampachtig uit het smerige, troebele water opstak, waarop bloem-

koolstruiken, vergaan hout en grote plekken petroleum dreven.

De vingers klauwden zich in stervensangst aanstonds in de zijne alsof het tangen waren, en niet zonder moeite trokken Raffles en Brand een man uit het water, tamelijk klein van stuk, en die geen vijf minuten meer te leven had.

Want in zijn hals, juist waar de kraag openstond, gaapte een diepe wonde, waar het bloed uitgulpte.

Raffles zag met de eerste oogopslag, dat de ongelukkige niet meer te redden was.

Het aapachtig lelijke gelaat was vertrokken en doodsbleek, en de ogen braken reeds.

Aan stelpen van het bloed viel niet te denken, want de halsader was geraakt, blijkbaar door een stoot met een vlijmscherp mes.

De man sloeg met moeite de ogen op, wierp Raffles een smekende blik toe, alsof hij zijn vonnis uit diens mond wilde horen, en bij het licht van de lantaarn die op enige afstand stond, zag Raffles dat zijn lippen iets prevelden.

Hij boog zich diep voorover, en als een zucht hoorde hij de woorden:

— Het zal wel met me afgelopen zijn? Krijg ik geen antwoord, nu, weet ik het wel.

— Ken je degenen die het deden?

vroeg Raffles ernstig. Noem mij dan hun namen en ik zweer je dat zij hun straf niet zullen ontgaan.

Met inspanning van al zijn krachten bracht de dodelijke gewonde eruit:

— Twee vroegere vrienden, matrozen, Jim Baker en Sid Halloway, Big Pete, kroegbaas, weet waar zij wonen.

— Het is goed, hernam Raffles. Wij hebben het gezien, en zij zullen de dans niet ontspringen. Heb je soms nog een laatste wens?

De ogen van de man flikkerden even van een woeste haat, toen hij uitsiste:

— Ik zou ze aan de galg willen zien. Neen, niets te zeggen, geen kind of kraai en luister, luister, kom dicht bij mij, ik voel dat het afloopt.

Hij had zijn trillende vingers in de borst van Raffles vastgeklauwd, en trok hem nu met inspanning van al zijn krachten nog wat dicht naar zich toe.

— Wat wilde je zeggen? vroeg Raffles, van deernis vervuld.

— Luister. Zij bestolen me, portefeuille, goud, schat, eiland, plattegr...

Het overige ging verloren in een zwak gerochel, zijn hoofd gleed achterover, rood schuim kwam over zijn lippen, en toen liet Raffles het dode lichaam langzaam uit zijn armen neer, op het vochtige beschimmelde hout van het steigertje.

HOOFDSTUK II

DE FIRMA BAKER & HALLOWAY

Het drama had zich zó snel afgespeeld, dat Brand, die geen enkel woord had kunnen verstaan van het op zachte toon gevoerde gesprek, nog steeds niet goed begreep wat er eigenlijk was voorgevallen.

Maar hij zag wel dat de ongelukkige zwerver de laatste adem had uitgeblazen, en zei zacht:

— Wij moeten hem ergens naar toe

brenge, Edward, en dan onmiddellijk de politie waarschuwen.

Toevallig kwam er, met de handen op de rug gevouwen, een hobby aanstappen, zich van geen kwaad bewust, en die blijkbaar veel te ver was geweest, om de onderdrukte doodscreet van het slachtoffer te kunnen horen.

Hij werd danig uit zijn zoete rust wakker geschud, toen Brand haastig op

hem toetrad, hem bij zijn arm vatte en zei:

— Kom direct mee, vriend. Er is iets verschrikkelijks gebeurd op de kade. Er is een man doodgestoken en in het water gegooid. Mijn kameraad en ik hebben hem er zo juist uitgehaald.

De bobby liep onmiddellijk mee, zo snel zijn korte benen het hem veroorloofden en een ogenblik later boog hij zich heen over de dode, keek beurtelings van Raffles naar Brand, met iets van argwaan in zijn ogen, totdat Raffles enigszins spottend zei:

— Je behoeft ons niet zo aan te kijken, broer. Geloof je soms dat wij het gedaan hebben? Is het dan de gewoonte om er een agent bij te halen? Gebruik je verstand; hier, die man is beroofd, dat is duidelijk te zien. Wij hoorden hem schreeuwen, toen hij de messteek al te pakken had, en wij kwamen, helaas, te laat, om hem nog te kunnen redden. Wij hebben de kerels die het deden, zien weglopen, en dat is zeker al een kwartier geleden.

— Herkend? vroeg de agent kortaf.

— In het pikke donker? Neen, antwoordde Raffles bedaard.

De agent stond een ogenblik in beraad, en zei toen schouderophalend:

— Ja, dat gebeurt hier minstens eenmaal in de maand. Nu, ik zal opbellen om de ambulance, en ik zal jullie moeten verzoeken om mee te gaan naar het politiebureau. De inspecteur zal je namen moeten weten als getuigen.

— Die kan hij krijgen.

— Jullie zijn van een schip?

— Was het maar waar. We horen wel op een schip, maar we hebben er geen, we lopen al lang zonder werk rond. Vandaag net uit Grimsby aangekomen.

— Waar is jullie logement?

— Wij hebben er nog geen, antwoordde Raffles snel, we waren net op zoek naar iets bruikbaar. Weet je hier soms iets? Het moet in de buurt van de Doken zijn.

De agent krabde zich even achter het oor, en antwoordde:

— Ik geloof dat alles zowat vol zit, maar je zou het kunnen proberen bij Big Pete. Die heeft een slaaphuis, een

soort van logement in Old Gravel Lane. Er hangt een verguld anker uit. Hij is vroeger matroos geweest.

— Daar zullen wij dan maar dadelijk naar toe gaan, dat wil zeggen, als wij op het politiebureau geweest zijn. Kom Andy, laten wij de agent maar eens helpen, zei Raffles.

— Je kunt me het best helpen, met hier even bij hem te blijven wachten, tot ik getelefoneerd heb, zei de agent. Ik kom dadelijk weer terug.

— Je kunt op ons rekenen, zei Raffles.

De agent verwijderde zich haastig, en zodra hij buiten het bereik van zijn stem was, zei Brand vlug:

— Waarom heb je hem maar niet meteen de namen van de moordenaars genoemd?

— Ik wilde dat tot later uitstellen, morgen of overmorgen.

— Maar waarom?

— Omdat de daders deze man iets hebben ontnomen, wat misschien van groot gewicht kan zijn. Hij mompelde iets van een goudschat op een eiland, en een plattegrond. Herinner je ook maar de woorden, die wij in het steegje hoorden. Er scheen sprake te zijn van een soort geheimschrift, en ik wil dat document in mijn bezit krijgen. Men lacht wel eens, maar volkomen ten onrechte, om die verhalen van begraven schatten. Want telkens moeten de dagbladen opnieuw berichten brengen van vreemde vondsten van goud en diamanten door middeleeuwse zeeschuimers veilig begraven op een of ander eiland, en die daar later ontdekt werden, omdat de dood de eigenaars had verrast. Maar ik zeg je nog eens, Jim Baker en Sid Halloway zullen hun straf niet ontlopen.

Brand had met schrik in zijn ogen toegeluisterd, en zei nu hoofdschuddend:

— Wij steken ons in een wespennest, Edward. Die agent keek ook al niet heel erg vriendelijk, en wantrouwde ons.

— Als hij dat nog doet, na wat ik hem vertelde, dan is hij een grote ezels, amice, hernam Raffles schouderophalend, en de inspecteur zal wel inzien, dat wij aan de zaak part noch deel hebben. Wij hadden geen mes...

— Dat kunnen de moordenaars in de Theems hebben gegooid, men kan er naar dreggen, en het vinden.

— Dan zou het bewezen moeten worden, dat het van ons is, Charles. Trouwens, ik verzeker je, dat lang voor het vinden van dat moordwapen, zo het dan al gevonden wordt, de beide daders achter slot en grendel zullen zitten.

— Maar ik heb nog meer bezwaren. Je hebt gezegd dat wij uit Grimsby kwamen, men zal daar onderzoek gaan doen, en al gauw ontdekken, dat daar geen twee stokers hebben gewoond, die de naam dragen die wij zullen opgeven.

— Maar mijn beste jongen, waarom zouden zij een onderzoek instellen? Wij zijn toch maar eenvoudige getuigen. Dat zou men alleen maar kunnen doen, als men inderdaad enige achterdocht jegens ons koesterde.

— O, ik ben er nog niet. Wij hebben ons nu eenmaal opgegeven als getuigen, en zijn nu dus wel verplicht, bij die Big Pete, van wie ik nooit gehoord heb, onze intrek te nemen, en er minstens een paar dagen te blijven.

— Welnu, dat was ik ook van plan, hernam Raffles bedaard. Jij hebt die Big Pete nooit horen noemen, maar ik wel. Deze vermoorde man fluisterde mij de naam in; het is dezelfde, van wie de schavuiten in het steegje verzekerden, dat hij «het» wel zou weten te ont-raadselen.

— Dan wordt alles dus nog ingewikkelder, zei Brand verschrikt. Ik vind dat wij het verstandigst zouden hebben gehandeld, als wij de man hier hadden laten liggen en zelf om de politie of een brancard hadden getelefoneerd.

— Misschien heb je daar wel gelijk in, Charles, maar het is nu eenmaal gebeurd, en het doet er ook niet veel toe, nu ik immers toch het plan had, eens kennis te maken met die mijnheer Big Pete.

— Maar als hier werkelijk sprake is van een schat en een geheimschrift, dan zullen die kerels toch niet zo dom zijn er een derde bij te betrekken? Als die kroeghouder erin slaagt, het geheimschrift te ontraadselen, dan weet hij ook meteen waar de schat is, en zal zijn aan-

deel opvorderen.

— Er was ook sprake van een plattegrond, Charles. En wie de schets niet heeft, heeft waarschijnlijk aan de verklaring ook niets. Maar al was dat wel zo, ik verzeker je dat die Big Pete, evenmin als de beide anderen, iets zou hebben aan zijn wetenschap, want ik zal hen allen voor zijn. Maar daar komt onze man alweer terug, en ik geloof zowaar dat ik daar in de verte de ambulance al hoor aankomen.

Inderdaad kwam de agent aanlopen, en zei hijgend:

— Het is alles voor elkaar. Jullie moet meegaan met de auto, en je namen opgeven, en dan zal je er voorlopig wel af zijn, tot we de daders hebben. Maar ik zou toch maar in de buurt blijven, we mochten jullie later eens nodig hebben.

— Altijd tot je dienst, agent, antwoordde Raffles bereidwillig. Daar is de auto.

Het donkergrijs geschilderde voertuig stopte, de deuren gingen open, een man, die binnenin had gezeten, kwam toelopen en vroeg:

— Wat is er, agent? Aha, ik zie het al. Nu, die is lelijk toegetakeld, leeggelopen als een vat, waar de bodem uit is geslagen. Alfred, help eens een handje.

De chauffeur kwam nu ook van zijn plaats, en beiden droegen zij de dode met behulp van een soort brancard, die alleen maar bestond uit een lap van sterk, ondoordringbaar linnen, als een hangmat uitgespannen op twee stokken, binnenin de auto.

De stokken werden uit de ringen getrokken, de lap werd over de dode toegeslagen, en op de nog vrije banken namen allen plaats, die de lugubere vracht zouden vergezellen.

Zoals Raffles wel voorzien had, werden hij en Brand onmiddellijk vrij gelaten, nadat zij de nodige inlichtingen hadden gegeven. Weliswaar droegen zij hun papieren niet bij zich, maar Raffles had toegezegd, ze reeds de volgende ochtend te zullen bezorgen.

Er werd genoteerd dat hij een onderzoek zou zoeken in het logement van

Big Pete, zij moesten nog eens zeggen wat zij gehoord en gezien hadden, en toen konden zij gaan.

Toen zij een twintigtal meters van het politiebureau verwijderd waren, zei Brand, zijn voorhoofd bittend:

— Ik ben blij dat het achter de rug is, en ik wil je wel bekennen, dat ik er niet op gerekend had.

— Maar ik wel, Charles. Geen enkele inspecteur zou zo dwaas zijn, op zulke losse gronden twee mannen vast te houden, die zelf de politie gaan halen, ofschoon zij zeer gemakkelijk hadden kunnen vluchten, en van wie het reeds vaststaat, dat zij de vermoorde voor de eerste maal van hun leven zagen.

— Hoe heet die ongelukkige eigenlijk?

— Dick Haldane. Hij moet hier in de buurt heel bekend zijn geweest, want bij het licht in het lijkenkamertje herkende ook onze goed doorvoede agent hem direct.

— Wat deed hij?

— Niets. Hij was matroos geweest, maar een ongeluk aan boord had hem voor dat beroep ongeschikt gemaakt. Of hij naar werk zocht, dat is moeilijk te zeggen, maar wel staat vast, dat hij bezig was, zijn spaarduiten te verteren.

— Maar Edward, hoe kwam die man in het bezit van dat kostbare document?

— Beste Charles, ik mag mij er op beroemen, enige kunsten en ambachten machtig te zijn, maar dat van gedachtenlezer heb ik tot mijn grote spijt nog steeds niet onder de knie. Maar wij zullen het waarschijnlijk gauw te horen krijgen.

— Je bent dus werkelijk van plan, naar dat logement te gaan?

— Ongetwijfeld,

— Maar daar zal je moeten uitleggen, wie je bent. De bladen zullen morgenochtend namen noemen, Big Pete weet dan dus dat wij getuigen zijn geweest van de moord, hij zal die twee schavuiten waarschuwen, die wel tot zijn vriendenkring zullen behoren...

— Welneen, Charles. Hij weet er immers nog niets van. Er bestond nog maar een plan hem het geheimschrift te laten ontcijferen. Wie zou er nu ook

over zulke dingen gaan praten? Ik ben er van overtuigd, dat die drie de enigen waren, die iets afwisten van de schat. De twee moordenaars hebben de derde man uit de weg geruimd, en zij zullen wel allereerst proberen, zelf het geheimschrift te ontraadselen, zonder er anderen bij te betrekken.

— Ik wil je nog één ding vragen, Edward, en dan beloof ik je, je verder blindelings te volgen in deze nieuwe, zonderlinge onderneming.

— Laat maar eens horen, amice.

— Als het document betreffende de schat in geheimschrift is opgesteld, hoe weten dan degenen die het in bezit hebben, dat het ook inderdaad een begraven schat betrof?

— Charles, als ik een geleerde was, zou ik nu zeker een vertoog van een half uur houden, en er mij uitpraten; maar ik ben geen geleerde, en ik zeg je dus ronduit: ik weet het niet. Maar vermoedelijk heeft weer een ander, die wel degelijk de aard van het document kende, het aan Dick Haldane vermaakt. Dat alles raakt mij ook eigenlijk niet. Het voornaamste is, dat ik het zelf in handen krijg, en over twee uren hoop ik zover te zijn.

— Wat? Moet dat vannacht nog gebeuren? riep Brand ontdaan uit.

— Dat spreekt vanzelf; anders gaan zij misschien op de loop, en brengen het ding in veiligheid. Vergeet niet dat zij morgen in de krant zullen lezen wat er gebeurd is. Ze weten dan, dat zij bespied zijn, dat hun slachtoffer uit het water is opgehaald en herkend is, dat de politie weet dat de ongelukkige beroofd is, hetgeen uit de toestand van zijn kleren duidelijk viel op te maken, en zij zullen zich dus veiligheidshalve verscholen houden. Maar vannacht moeten zij zich nog volkomen veilig voelen.

— Dan zou het misschien beter zijn geweest, als wij aan de politie verzocht hadden, zogenaamd voor haar eigen bestwil, het gehele voorval voorlopig stil te houden, teneinde de moordenaars in slaap te sussen.

— Natuurlijk heb ik dat ook gedaan, Charles, hernam Raffles kalm, maar de inspecteur zag de zaak nu eenmaal an-

ders in. Zijn ervaring had hem juist geleerd, dat de daders in zulke gevallen zenuwachtig worden en zich spoedig verdraden. Maar hier hebben wij Old Gravel Lane al, en daar hangt zowaar een verguld anker te bengelen aan een ijze-

ren stang. Wij zijn dus hier aan het goede adres en als alles ons meeloopt, amice, dan zal deze nacht de aanvang zijn van een spannend, belangwekkend avontuur.

HOOFDSTUK III

HET LEGGEN DER MIJNEN

Raffles en Brand traden onbevreesd binnen, na de deur van het logement te hebben geopend.

Die deur gaf rechtstreeks toegang tot een tamelijk morsige gelagkamer, waar zich op dit ogenblik slechts enkele personen bevonden, merendeels varengasten van verschillende nationaliteit, zoals duidelijk te horen was aan het mengelmoes van talen, dat zij in hun drukke gesprekken deden horen.

Big Pete in persoon stond achter de smalle toonbank, in zijn hemdsmouwen, ofschoon het ook hier binnen tamelijk koud was.

Hij had onmiddellijk de nieuwelingen in het oog gekregen, wenkte hen bij zich en vroeg, zodra zij voor de toonbank stilstonden:

— Wat moeten jullie?

— Kunnen we hier soms voor een paar dagen een kamer krijgen, baas? vroeg Raffles.

Big Pete monsterde hen enige ogenblikken aandachtig en zei toen langzaam:

— Als je maar centen hebt, kun je altijd bij mij terecht.

— We willen wel vooruit betalen, zei Brand aanstonds. Wij komen niet met lege handen.

— Goed, hernam de reus. Betaal me dan maar drie nachten vooruit. Dan blijven we goede vrienden. Moeten jullie wat drinken?

— Geef ons maar een glas warme melk, zei Brand onverschillig.

De waard keek alsof hem een of ander schandelijk voorstel was gedaan en herhaalde met een trek van afgrijzen op zijn breed gezicht:

— Melk? En een vol glas? En warm ook nog? Moet je er soms suiker in hebben? Van welke streek ben jij? Vaar je op een schip of in een wastobbe? Bij mijn ziel, man, al zoek je mijn hele huis door, van de kelder tot de zolder, dan zul je er geen druppel melk in vinden. Waarom vraag je niet liever limonade of fosco?

— Mijn kameraad heeft het koud, en hij doet aan de afschafferij, hielp Raffles Brand, na hem gevoelig op de tenen te hebben getrapt. Geef mij maar een glas brandewijn, en van je sterkste, en hij zal het wel met koffie stellen. Apropos, komen Jim en Sid hier nog vanavond?

Raffles zag onmiddellijk dat hij een vrij gevaarlijke vraag had gesteld, want Big Pete fronste de wenkbrauwen, keek achterdochtig, en zei toen bedachtzaam:

— Er zijn zoveel Jim's en zoveel Sid's misschien komen ze, misschien komen ze niet. Ken je hen?

— Anders zou ik niet naar ze vragen, antwoordde Raffles kortaf.

Hij liet zijn stem dalen, keek eens in het rond, boog zich over de toonbank heen en vervolgde fluisterend:

— Ik heb een prachzaak op het oog, en zij kunnen helpen.

Het gezicht van de waard helderde onmiddellijk op, hij gaf Raffles een knip-

oogje en zei eveneens op gedempte toon:

— Het zijn pientere jongens. Voor alles te gebruiken. Ik heb ze in geen twee dagen gezien, en ik weet waarachtig niet of ze nog komen, maar ik denk het toch haast wel.

Raffles keek de man eens goed aan, en bemerkte dadelijk, dat hij de waarheid sprak. Er was voor Big Pete ook niet de minste reden om te liegen.

De waard had intussen een groot glas brandewijn ingeschonken, en Raffles dronk het voor de helft leeg met een stalen gezicht, als iemand die dat ellendig, vervalst bocht voor dagelijkse versnapering drinkt. Brand kreeg zijn koffie en die was niet veel beter. Toen werd er een vies, vuil jongetje geroepen, waarschijnlijk een spruit van de waard, die in opdracht kreeg, de beide logeergasten hun kamer te wijzen.

Zij moesten twee smalle, donkere trappen op, waarvan de treden door ouderdom komvormig waren uitgesleten, de jongen opende op een portaal een deur, en liet hen in een ijskoud kamertje, waar twee kribben stonden, en dat er verre van aantrekkelijk uitzag.

Stoken kon men er niet, want dat was een weelde, die Big Pete aan zijn gasten niet toestond, en de verlichting geschiedde door middel van gas. Dit was dan ook de uiterste concessie, welke de logementhouder aan de moderne tijd had gedaan.

— En vader vraagt, of jullie nog eten motten, zo liet de jongen zich horen, toen Raffles het licht had aangestoken.

Brand ijsde bij het vooruitzicht, iets te moeten nuttigen, dat misschien door dit onsmakelijke telgje van de waard werd binnengebracht en dat uit een keuken kwam, die hij zich heel goed kon voorstellen, maar Raffles antwoordde onmiddellijk:

— Wis en waarachtig jongen, we gaan weer naar beneden. Deze kamer is best, een fijne salon. Uitzicht op de binnenplaats, het kon niet mooier. Donzen matrassen, stromend water, een badkamer. Je vader verwent ons.

De jongen liet een schor lachje horen, zo grappig vond hij het denkbeeld van een badkamer in zijn vaders huis en toen

gingen Raffles en Brand wederom naar beneden.

Een kamersleutel kregen zij natuurlijk ook niet, want dat waren allemaal « nieuwerwetse geintjes », waarvan Big Pete niets moest hebben. Die bang was dat ze hem 's nachts zouden stelen, kon de knip op de deur doen, en daarmee uit.

Het was nu wat voller in de gelagkamer dan zoëven, en Raffles en Brand waren er nauwelijks binnengetreden, of de straatdeur ging weer open, en twee kerels traden binnen, die blijkbaar geruime tijd langs de straten hadden geworven, want hun kleren waren nat van de sneeuw, en hun haren dropen.

Zij liepen onmiddellijk op de tapkast toe, zonder links of rechts te zien, en Raffles zorgde dat hij in de nabijheid bleef.

Het volgende ogenblik wist hij, dat die twee mannen degenen waren, die hij en Brand na de lafhartige moord hadden zien vluchten, want hij hoorde Big Pete duidelijk tot hun fluisteren:

— Jongens, daar is een vreemde vlerk, die jullie hebben moet. Hij zegt dat er wat te verdienen valt.

Raffles kwam onmiddellijk naderbij, en voelde vier stekende ogen hem als het ware doorpriemen.

Zwijgend namen Sidney Halloway en Jim Baker hem op.

Toen zei de eerste, oudste langzaam:

— Ik heb die man nog nooit gezien. Wat moet hij van ons?

— Dat zal ik je zelf wel zeggen, Baker, zei Raffles. Het zal je geen wind-eieren leggen. Maar niet hier; wat ik je heb voor te stellen, daar hoeft niemand anders bij te zijn.

Baker scheen Halloway even met de blik te raadplegen, en toen deze haast onmerkbaar knikte, zei hij met een licht schouderophalen:

— Ik heb er niks op tegen. Willen we naar buiten gaan?

— Liever niet, Baker, antwoordde Raffles lachend. Wij komen er net vandaan, en het is hondenweer. We hebben hier een kamer gehuurd, en daar kunnen we rustig praten.

— Maar je eten? vroeg de waard, die

nieuwsgierig iets had trachten op te vangen.

— Dat komt zo aanstonds wel, gaf Raffles ten antwoord. Kom maar, laten we de zaak gauw opknappen.

Op dat oogenblik ging de deur opnieuw open, en er trad een vrouw binnen, die even zoekend rondkeek, en toen aanstonds op Halloway toeliep.

Zij was nog jong en kon zeker mooi genoemd worden, met haar glanzende, donkere ogen, en, hoewel zonder hoed, gekleed in een goedkope bontmantel over een katoenen jurk, waaruit haar slanke, goedgevormde benen te voorschijn kwamen, en haar olijkleurig, ovaal gezicht, maar het was de schoonheid van een mooi roofdier, onheilspellend en vol gevaren.

Zonder zich in het minst te generen, sloeg zij dadelijk de armen om de hals van de jongeman, kuste hem op de mond en zei op een toon van verwijt:

— Ik loop al de hele avond naar je te zoeken, Sid. Waar heb je toch gezeten?

— Houd je mond, beval Sid nu op zachte toon, maar toch zo dat Raffles en Brand het verstonden. Praat niet zoveel. Later zal ik het je wel vertellen. Hoe kom je hier?

— Wel, ik zocht naar je. Zijn dat vrienden van je?

Haar donkere ogen keken vragend naar Raffles en Brand.

— Dat weet ik nog niet, antwoordde Halloway laconiek. Dat zal gauw genoeg blijken. Wij moeten met hen praten.

— Een goed zaakje? vroeg de vrouw nieuwsgierig.

— Houd je snater, beval Halloway ruw. Je zult het wel te horen krijgen als het zover is. Wacht ons hier maar en dan zal ik het je wel vertellen, tenminste als het geen geheim is.

Dit laatste zei hij met een schuin oogje op Raffles, die geduldig terzijde stond, en wachtte tot dit gesprek zou zijn afgelopen.

— En nu zijn we tot je dienst, mannen, zei Baker, die ongeduldig had gewacht. Maar noem ons eerst jullie namen. We weten graag met wie we te doen hebben.

— Ik heet Harry Sullivan, en dit is mijn kameraad, Andy Brown.

— Vooruit dan maar, en ik hoop dat jullie ons niet voor gek naar boven laat lopen, maar dat het een goede zaak is. En dan moet je ons maar meteen eens vertellen, hoe jullie wisten dat wij voor een aardig zaakje te vinden waren.

— Jullie zijn zo bekend hier in de wijk, zei Brand schouderophalend.

Dat compliment scheen niet verloren te gaan, want Baker riep vol trots:

— Daar zeg je een waar woord, maat. Pete, laat wat drank boven brengen, want er moet misschien worden gepraat, en we zouden droge kelen kunnen krijgen.

— Nog een oogenblikje, kwam Raffles.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, en vroeg geheimzinnig:

— Als je hier weggaat, uit het logement van onze vriend Big Pete, moet je dan volstrekt door de gelagkamer en langs de straatdeur?

— Wel nee, broer, antwoordde Baker. Dat is hier beter ingericht. Als er weggegaan moet worden, dan lappen we hem dat door een achterdeur. Als het nodig is zullen we je die wel wijzen, maar daar wachten we liever nog wat mee.

— Zoals je wilt, hernam Raffles lachend. Kom dan maar mee.

Het viertal verliet de gelagkamer, beklom opnieuw de trap, en betrad de ijskoude kamer, waar Raffles dadelijk licht maakte.

Onder de lamp stond een ronde tafel, met twee stoelen er bij. Brand ging op een van de bedden zitten, op alles voorbereid, en met zijn rechterhand om de kolf van zijn browning in zijn broekzak geklemd, terwijl Raffles zich tevreden stelde met de kofferknecht.

De gordijnen waren reeds dichtgetrokken, en men behoefde dus niet voor nieuwsgierige ogen te vrezen.

Zij zaten nauwelijks, of er werd op de deur getikt, en het morsige zoontje van de waard bracht een fles jenever met vier glazen op een blad binnen.

— Nu kunnen we praten, riep Baker uit en hij ontkurkte de fles, schonk de glazen vol, sloeg de inhoud van het zijne

in één teug naar binnen, veegde zijn lippen af, en zei tot de jongen:

— Sta jij op een schop tegen je achterwerk te wachten, Johnny? Niet? Sta daar dan niet zo nieuwsgierig te luisteren en maak dat je wegkomt. Je vader zal je wel nodig hebben.

De jongen ging heen, trok de deur achter zich dicht, en men hoorde zijn stampende stappen, toen hij de trappen afliep.

Toen het weer stil was geworden, begon Halloway, die Raffles en Brand onafgebroken beurtelings had zitten opnemen:

— Steek nu maar eens van wal met jullie voorstellen. Of nog liever, vertel eerst eens, waarom jullie juist ons hebt uitgepikt, om een zaakje te helpen opknappen.

— Wel, antwoordde Raffles opgewekt, omdat jullie tweeën nu juist precies de

enigen zijn, die mij van nut kunnen zijn in dit geval.

— Van nut? herhaalde Halloway langzaam. Dat begrijp ik niet goed. Het is toch zeker iets met samen opdelen?

— Nu, daar zou ik geen eed op durven doen, antwoordde Raffles, aan zijn glas nippend.

Baker sperde zijn zonderling lichtende ogen wijd open, keek zijn makker eens aan, en riep uit:

— Ben jij soms een grappenmaker van beroep? Van nut zijn? Niet gelijk opdelen? Sid, ik geloof waarachtig dat hij ons neemt waar we bij zitten. Vooruit, zeg waar het op staat, en wat je voorstel is.

— Nu dan, heren, mijn voorstel is, dat ik voor jullie beiden de inhoud onttraadsel van het stuk papier, dat jullie twee uren geleden hebt afgenomen van Dick Haldane, nadat jullie hem dood gestoken en in de rivier gegooid hadt.

HOOFDSTUK IV

HET DOCUMENT GAAT IN ANDERE HANDEN OVER

De slag kwam zo plotseling en was zo raak, dat Baker en Halloway enkele seconden onbeweeglijk bleven zitten, grasgroen.

Dat duurde echter niet lang en Baker wilde met een ruwe vloek opspringen, toen snel als de bliksem Raffles zijn revolver greep, die hij al die tijd handig verborgen had gehouden in de buiging van zijn knie, en het wapen richtte op de kerel, terwijl hij kalm zei:

— Als je niet onmiddellijk weer gaat zitten, Baker en met je handen voor je op de tafel, dan heb je de langste tijd geleefd. Je denkt toch zeker niet, dat ik me ook maar één seconde zou bedenken, een hondsvot als jij bent, een paar jaren eerder naar de plek te sturen, waar je vroeg of laat toch zeker terecht zult komen? Zo is het goed. En mijnheer Sid

Halloway mag ik zeker ook wel uitnodigen, hetzelfde te doen, of wij worden kwaad, en dan valt er met ons geen huis te houden. Ziezo. Onze revolvers gaan gauw af, bedenk dat. En nu kunnen wij eens rustig, gemoedelijk praten. Jullie hebben natuurlijk gehoord wat ik vroeg, nietwaar?

Terwijl de woorden met moeite over zijn lippen kwamen, stamelde Halloway hees:

— Wie zijn jullie? Stillen?

— Bedoel je daarmee of we van de politie zijn? Neen, Halloway. Maar ik weet niet of dat voor jullie veel verschil maakt.

— Wie zijn jullie dan. Wat hebben jullie gezien?

— Alles. We hebben gezien en we hebben gehoord, in het steegje dat op Green

Bankx uitloopt. Ja, er is wel reden voor jullie, om te schrikken. Dat was een vuil zaakje. De arme Haldane is dood, dat begrijp je ook wel, na die messteek in zijn strot en de onderdompeling in het stinkende Theemswater. Wij hebben hem er nog uitgevist zie je, en toen leefde hij nog een beetje; ik zou je raden, Baker, je hand geen streep meer te verroeren, want bij de hemel, kerel, ik maak een zeef van je dikke lichaam. Wat zei ik ook weer? O juist. De man die jullie vermoord hebt, had nog de kracht om een paar woorden te fluisteren, en die waren van drommels veel belang. Hij sprak over 'n document, dat moest worden ont-raadseld, van een schat, van een eiland, nu, jullie kunnen je voorstellen, hoe nieuwsgierig wij werden. Ten slotte noemde hij nog jullie namen, en toen blies hij de laatste adem uit.

— En daarvoor zal hij verdoemd zijn, riep Halloway met een knetterende vloek terwijl zijn tanden van woede over elkander knarsten. Maar van dat document weten we niets, geen steek, niet-waar Baker?

— Geen sikkepit, bevestigde Baker, met een poging om te grijnslachen, dat aan zijn gelaat 'n afschuwelijke uitdrukking gaf.

— Nu, dat zullen wij gauw genoeg zien, hernam Raffles kalm. Maar voor ik tot een visitatie overga, stel ik jullie voor, heren moordenaars, je liever niet te verzetten en te doen wat ik je zeg. Jullie zien er uit als twee stommelingen, het zij gezegd zonder het minste opzet om jullie onaangenaam te zijn, en ik ben ervan overtuigd, dat jullie jarenlang met dat stukje papier in je zak zoudt lopen, zonder het te kunnen ont-cijferen. Er is ook sprake van een plattegrond, maar daaraan heb je geen steek, als je niet weet wat er in het geheime document staat. En denk maar niet dat Big Pete jullie zou kunnen helpen, zoals een van jullie in de steeg te kennen gaf. Trouwens, dan moest je er toch een man bij inhalen, en nu krijg je alleen maar twee, dat is dus maar één meer.

De beide schurken hadden elkander een snelle, vragende blik toegeworpen,

en toen begon Baker weer, met een onvaste stem:

— Maar wie ben jij dan, dat jij denkt, zo'n stuk te kunnen uitpluizen?

— Je ontkent dus niet dat je het bezit?

— Als je ons gezien hebt, zei Baker onwillig. Je schijnt er al alles vanaf te weten. Wat zullen wij doen, Halloway?

De jongste der beide mannen scheen nog een ogenblik na te denken, en zei toen op grimmige toon:

— Je bent op het ogenblik de sterkste, maar als je werkelijk dat vervloekte ding kunt ont-cijferen, dan zijn we bereid, jullie mee te laten delen, tenminste als het hele geval geen boerenbedrog is.

— Dat zal gauw genoeg blijken, gaf Raffles ten antwoord.

— Nu dan, ik heb het in mijn zak. Mag ik het eruit halen? vroeg Baker.

— Dat zul je wel laten, antwoordde Raffles snel. Maat, steek jij je hand maar eens in hun zakken, maar geef mij eerst je revolver, dan kan ik je dekken. En haal er niet alleen dat mooie stukje papier uit, maar ook hun wapens. Ga achter hen staan, dan kan ik ze, zonder jou te raken voor hun raap schieten, als het eens nodig mocht zijn, en sta nu een voor een op, dan kan die beste Andy julie gemakkelijker fouilleren. Wie een stap verzet is een lijk. Jij eerst, Baker.

Brand had zijn wapen aan Raffles overhandigd, en terwijl deze de beide schurken in bedwang hield, haalde de jongeman achtereenvolgens uit hun zakken een heel arsenaal: twee geladen brownings, een boksbeugel, twee vlijmscherpe knipmessen, een soort ploertendoder, en een doosje, dat met peper gevuld bleek te zijn, waarschijnlijk om het de tegenstander in de ogen te kunnen gooien, en ten slotte een versleten portefeuille, die uit de binnenzak van Baker te voorschijn kwam, en die Raffles aanstonds naar zich toetrok.

Hij verzamelde alle wapens, stak ze zorgvuldig bij zich, en pas toen de beide mannen weer waren gaan zitten in dezelfde houding van zoëven, maakte hij de portefeuille open, die wat papiergeld bleek te bevatten, maar ook een vergeel-

de enveloppe, waarvan het adres verbleekt was, en die twee stukjes perkament bevatte.

Het ene was een met een ongewende hand getekende plattegrond, waarin een paar kruisjes met rode inkt stonden, met een paar letters erbij.

In een hoek was de windroos getekend, teneinde het noorden aan te geven.

In de andere hoek stonden twee initialen, een J en een B.

Het tweede stuk perkament, blijkbaar afgescheurd van een groter vel, was met een ruwe hand bekrabbeld.

De letters stonden allen vlak naast elkander, zonder enige tussenuimte, en zonder leestekens.

Het zag er uit als volgt:

« kpfpglctg 1684 jgdkm LqjcpDcmmg
tubqq pnwkvpcpv xcpNwogaqrjvgknc
pf Ocmcogc 65000 iqwfgpptaftgu xgtdqt
igpgpxnglw ijgngp tccfrnggincpfgpfg-
ccpfgncpfpvqiv gpbwk fgpfgrncvvgitq-
pfgpiabwnvxkpfpg ».

De beide schurken keken Raffles strak aan, terwijl deze zijn blikken liet glijden over die schijnbaar onbegrijpelijke samenvoeging van zovele medeklinkers, en eindelijk vroeg Baker, die zijn ongeduld niet langer scheen te kunnen bedwingen:

— Vertel ons nu, wie je dan ook mag zijn, of je er een steek van begrijpt. Wij weten maar één ding, maar daar hebben wij geen snars aan.

— Wat is dat éne ding? vroeg Raffles, even van het papiertje opziende, terwijl Brand nu de bewaking op zich had genomen van de beide schurken, en geen oog van hen afhield.

— We weten de naam van het eiland, waar de duiten liggen.

— Die staat hier anders nergens met zoveel letters aangegeven, zei Raffles terwijl hij de kerel strak aankeek.

— Dat is best mogelijk, maar wij weten de naam. Dat was het enige, wat, die Haldane ook wist. Dat papiertje had zijn vader gevonden in een oude bijbel, die al eeuwenlang in de familie was, moet je weten, en die vader noemde de naam al. Dat is, hoe noemen ze dat ook weer, overlevering in de familie. Iedereen lacht erom, om die schat, iedereen

noemde dat eiland een bedenkfel, maar Haldane lachte helemaal niet, want die was pienterder. Die begreep wel wat er in dat vodje papier kon zitten.

— En, hoe heet dat eiland dan? vroeg Raffles.

Baker keek hem op zijn beurt strak aan, en antwoordde pas na enige ogenblikken:

— Als jij zo knap bent, ontraadsel jij dan maar eerst dat ding, want daar staat de naam ook in.

— Dat ben ik ook van plan, antwoordde Raffles bedaard, terwijl hij de beide papieren weer in de enveloppe en deze in zijn binnenzak stak.

Halloway werd eerst krijtuit, daarna vuurrood van woede, en riep met bliksemende ogen:

— Je moet het doen waar wij bij zijn. Dat was de afspraak.

— Welnee, broer, hernam Raffles koeltjes. De afspraak was dat ik het zou ontraadselen, maar dacht je dat ik dat voor jullie zou doen? Heb je één seconde geloofd, dat ik, John Raffles, zou kunnen en willen samenwerken met zulke laffe moordenaars als jullie zijn? Heb je er een ogenblik aan kunnen denken, dat ik de schat zou delen met schurken van jullie soort, en jullie medewerking zou aanvaarden? Neen, neen, jullie zullen je lot niet ontgaan. Jullie zullen boeten voor de moord, aan die rampzalige Haldane begaan, wie hij dan ook zelf geweest mag zijn. Sta op, en ga daar beiden in de hoek staan. En denk er om, bij de minste beweging zijn jullie er geweest. Vlug wat, wij hebben haast.

Trillend van woede, maar machteloos stonden de beide schurken op.

Brand trok de lakens van de bedden, en bond hun armen stijf op hun rug vast door middel van die geïmproviseerde koorden, en zo handig, dat zij even goed, en misschien beter dienst deden dan sterke riemen.

Zij kregen hun eigen zakdoeken in de mond, hun benen werden vastgesnoerd, toen werden zij ieder op een van de bedden gelegd, en ook daarop nogmaals vast gebonden door middel van hun eigen broeksriemen.

Dat alles was binnen tien minuten ver-richt.

Toen richtte Raffles zich op, keek eens met walging op de beide schurken neer, die hun handen bevestigd hadden met het bloed van een verraden kameraad, en zei toen tot Brand:

— Ziezo, kameraad, Dat hebben wij keurig opgeknapt. Nu de eerste de beste politieagent gewaarschuwd, en binnen de vijf minuten zijn onze mannen geknipt. Wij zullen aan Big Pete zeggen, dat zij reeds door de tweede uitgang verdwenen zijn, en men zal hen dus niet missen, als wij beneden komen.

Raffles was reeds naar de deur ge-gaan, opende ze, om aldus de gang te bereiken, toen hij de deur bliksemsnel weer sloot en er de beide knippen voor schoof.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt. Waarom doe je dat?

— Omdat ik bijna regelrecht vijf of zes goed gewapende kerels in de armen zou zijn gelopen, Charles. Dat komt er van als men buiten de lieve vrouwtjes en hun spreekwoordelijke nieuwsgierig-heid rekent. Dat schone wicht met haar mooie oogjes, is waarschijnlijk haar min-naar nagesloten en heeft het laatste ge-deelte van ons belangwekkend gesprek gehoord. Zij is Big Pete gaan waarschu-wen, die assistentie gehaald heeft en, laten wij maar zeggen, dat tien secon-den voor ons de grens zijn geweest, die dood van leven scheiden.

Op dat ogenblik werd er woedend aan de deur gerukt, en een zware vuist sloeg met dreunend geweld op het bovenste paneel.

— Nu, dat ziet er vrij lelijk uit, zei Raffles. Die deur houdt het zeker geen vijf minuten uit, en Big Pete heeft alle reden, dat onderdeel van zijn oud huis niet te sparen. Laat eens zien, wat het venster ons kan opleveren.

— En die kerels, Edward?

— Ja, met hen kunnen wij ons voor-lopig niet bemoeien; het spijt mij, ik had het gaarne anders gezien, maar nu staat ons eigen leven op het spel.

Raffles was met een enkele stap bij het raam, dat, zoals gezegd, op de mor-sige binnenplaats uitzag.

Hij opende het, na het gordijn ter zij-de te hebben geslagen en keek naar beneden.

Er was niet aan te denken, om van de tweede verdieping naar omlaag te springen, en van een regenpijp viel niets te bespeuren.

Maar op omstreeks twee meter van het raam liep een ouderwetse brandladder van het dak tot een paar meters van de grond.

Het was echter onmogelijk, staande op de smalle vensterbank, de sporten van die ijzeren ladder te bereiken.

— Een touw met een stevige haak, en wij zouden ons gemakkelijk uit de voeten kunnen maken, zei Raffles, om zich heen ziende.

Plotseling viel zijn oog op een lange stok, die in een hoek stond, en die aan het bovineinde voorzien was van een sterke ijzeren haak.

Dat ding moest blijkbaar dienen, een tuimelraam te kunnen opentrekken, dat zich boven het eigenlijke venster bevond en dat met een verende knip gesloten kon worden.

Raffles greep die stok onmiddellijk en onderzocht hem.

De ijzeren haak zat met twee stevige spijkers aan het hout vast, en de stok zelf scheen stevig en nog nieuw te zijn.

— Daar zal het wel mee gaan, zei hij rustig.

— Edward! Ben je krankzinnig gewor-den? riep Brand verschrikt uit. Die stok zal breken, of de ijzeren haak zal het niet houden.

— Beste jongen, het is het enige mid-del, en het moet dus ook gebruikt wor-den, gaf Raffles bedaard te kennen. Aan-stonds hebben zij de deur ingeslagen, ik heb revolverlopen zien blinken op de trap, en wij zouden het onderspit delven.

Raffles stond al op de smalle venster-bank, hield zich met de linkerhand vast, en haakte met de rechterhand de stok aan een der stijlen van de ijzeren brand-ladder, juist boven een der sporten.

Hij aarzde nog even en het volgen-de ogenblik zette hij zich af, en zwaalde, hangende aan de stok, langs de muur naar de ladder toe, die hij het volgende ogenblik kon grijpen.

Toen reikte hij de stok aan Brand toe, die op zijn beurt op de vensterbank was geklauterd, en zei op gedempte toon:

— Je ziet dat het mij hield, en ik ben vrij wat zwaarder dan jij. Waag het gerust, ik sta klaar om je te grijpen.

Slechts een kort oogenblik keek Brand naar beneden, in de donkere diepte. Maar hij hoorde achter zich de deur reeds kerkend bezwijken en toen aarzelde hij ook niet langer.

Hij begreep dat zijn leven afhing van die dunne stok, maar het moest gedaan worden, want de schurken in de kamer zouden zeker geen seconde aarzelen, hem neer te schieten.

Hij greep dus de stok stevig beet, zwaaide zich van de vensterbank, en had bijna de ladder bereikt, toen de spijkers zich begaven, die de haak aan het hout verbonden.

En zeker zou hij neergestort zijn, als Raffles hem niet met krachtige hand op het laatste oogenblik gegrepen, en hem zolang vastgehouden had, tot hij zijn voeten op een van de sporten kon zetten.

Terwijl zijn hart tegen zijn ribben bonste, klom Brand zo snel hij kon naar beneden, en Raffles volgde hem.

Een oogenblik hingen zij na elkander met hun vingers aan de onderste sport toen lieten zij zich vallen van een hoogte van bijna twee meters.

Daarboven echter hadden hun achtervolgers reeds de wijze ontdekt, waarop de zogenaamde stokers ontsnapt waren.

Twee hunner leunden uit het smalle raam, en het volgende oogenblik kraakte een schot.

Brand slaakte een kreet, en bracht snel de rechterhand aan zijn linkerschouder.

— Geraakt? vroeg Raffles verschrikt.

— Ja, en ditmaal tamelijk lelijk ook. Maak dat je wegkomt, Edward, zorg voor je zelf.

— Maar Raffles wilde zijn vriend niet zo maar in de steek laten. Kun je lopen? vroeg hij. Loop dan zo hard als je kunt met me mee; als wij maar eerst van deze binnenplaats weg zijn.

Brand voelde, hoe het bloed hem van de bovenarm stroomde, en zijn arm voelde als verlamd. Hij begreep dat de kogel in het vlees moest zijn gedrongen, in het dikste gedeelte van zijn arm, maar hij beet zijn tanden op elkaar, en zette het op een lopen, terwijl Raffles hem onder de rechterarm vatte.

Plotseling kwam uit een deur een man aanstormen, met opgeheven dolk, maar in het voorbijlopen gaf Raffles hem zulk een hevige slag tegen de kaak, dat hij om en om buitelde, en bewegingloos bleef liggen.

Het volgende oogenblik stonden de beide vrienden onder een soort poortgewelf dat hen naar 'n donkere, verlaten straat bleek te voeren.

En toen Raffles zag, hoe doodsbleek Brand geworden was, bedacht hij zich niet, maar lichtte hem op in zijn sterke armen, en liep zo snel hij maar kon naar de Theemskade.

Hier maakte hij aanstonds het eerste het beste roeibootje los, legde Brand erin, greep de riemen, en roeide snel naar de overzijde, die daar donker en geheimzinnig lag.

Hoofdstuk V

DE ONTCLIFERING VAN HET GEHEIMSCHRIFT

Er waren een paar dagen verlopen sedert dit onvoorziene avontuur in het donkerste gedeelte van Londen.

Brand genas langzaam. De wond was ernstiger geweest, dan Raffles aanvankelijk vermoedde. Hij had de kogel moeten verwijderen, de bloeding was tame-

lijk hevig geweest, daar hij onmogelijk de wond aanstonds had kunnen verbinden, toen beide mannen op lijfsbehoud bedacht moesten zijn.

De jongeman was nog bleek, maar zijn sterk gestel zou hem zeker over veertien dagen weer de oude doen zijn.

Hij lag op de rustbank in zijn eigen kamer, waar de winterzon binnenscheen. Want sedert de vorige dag was het gaan vriezen.

Op die ochtend kwam Raffles bij hem binnen, met een nummer van de «Times» in de handen, en zei glimlachend, na hem nauwkeurig te hebben onderzocht:

— Geen van de bladen begrijpen veel van het geval, amice. Die beide geheimzinnige stokers willen de verslaggevers maar niet uit de gedachte, en zij helpen de justitie ijverig zoeken.

— Dus nu hebben die arme stokers het toch weer wél gedaan? vroeg Brand met een flauw glimlachje.

— Ja, dat is de jongste lezing.

— Is er onderzoek naar hen gedaan in Grimsby?

— Dat spreekt vanzelf, maar je begrijpt wel, dat daar niemand iets kon vertellen omtrent Sullivan en Brown. Er waren daar natuurlijk honderden Browns en tientallen Sullivans, maar zij waren of geen stoker, of zij hadden Grimsby nooit verlaten, of er was iets anders.

— En dat voorval in de kroeg van Big Pete? Weet de politie dat wij daar geweest zijn?

— Zij schijnen het te vermoeden. Een van de bezoekers, een varengast, meende onze namen te hebben gehoord, en geeft ook een beschrijving van ons, die vrijwel overeen komt met het signalement van de twee mannen die de politieagent bij het lijk van de ongelukkige Haldane hebben gehaald.

— Maar de schietpartij? De ingeslagen deur?

— Dat is nu juist het eigenaardige, daar spreken de kranten met geen woord van, maar ik vind dat heel begrijpelijk, want zij weten er niets van. Big Pete heeft gezwegen als een mof, en die twee schurken, Baker en Halloway, hebben natuurlijk helemaal niets gezegd. Die hebben alle redenen om hun mond te houden. Ik geloof trouwens dat zij wel niet meer in Londen zullen zijn.

— Zouden zij op de vlucht zijn gegaan?

— Een vlucht kun je het moeilijk

noemen. Ik vermoed eerder, dat zij op weg zijn naar dat bewuste eiland.

— Weet je nu hoe het heet?

— Ik heb nog niet de moeite genomen, amice, het geheimschrift nader te bestuderen, maar als ik mij niet vergis, is het al zeer gemakkelijk op te lossen, en slechts onontwikkelde lieden als die Baker en Halloway konden het jaren bij zich dragen zonder de betekenis te kunnen ontraadselen.

— Maar dan zullen zij ons voor zijn. Dan zullen zij alles weghalen, zei Brand woedend. En dat alles mijn schuld. Ik houd je hier maar op met mijn lamme vlerk.

— Ik zou me dat maar niet erg aantrekken, amice, zei Raffles glimlachend. Luister eens. Dat eiland is zeer ver hier vandaan, daaraan behoef je niet te twifelen, want onbewoonde eilanden, en onbewoond is 't zeker, vindt men alleen nog maar in de salomon-groep, de Pomotuar-archipel, de Mariannen, en soortgelijke eilandengroepen in de Grote Oceaan, ten oosten van de Filippijnen. Welnu, ik ben er van overtuigd, dat die mensen zelden onmogelijk een schip hebben kunnen uitrusten om daar heen te gaan. Dat zou voor hen een veel te dure grap worden. En zelfs al wisten zij het geld bijeen te krijgen, dan gaat het uitrusten van een goed, groot schip, het bunkeren, het aanwerven van de bemanning, ook maar niet zo gemakkelijk en zo vlug. Ik daarentegen beschik over een vaartuig dat minstens driemaal zo snel is als een middelmatig stoomschip, en ik heb het voordeel, de plattegrond te bezitten, terwijl zij op goed geluk een geheel eiland zullen moeten afzoeken. En al was het slechts twee of drie kilometer in het vierkant, een goedverborgen plek vindt men niet zo gemakkelijk.

— Denk je dat ik nog lang hier plat op mijn rug zal moeten liggen?

— Nog minstens een week, Charles. Je hebt nogal wat bloed verloren. Eigenlijk was een bloedtransfusie de aangewezen weg geweest, maar dan had je naar 'n ziekenhuis gebracht moeten worden en dat was minder wenselijk geweest. Maar over acht dagen mag je opstaan, en wandelen, en een week daar-

na, ik ben er van overtuigd, zal je je linkerarm weer volkomen tot je beschikking hebben en de oude zijn. Een zee-reisje zal dan wel de rest doen.

—Hoera, riep Brand opgewonden uit. Dan zal ik je tenminste niet tot last zijn. Ik meen mij te herinneren dat je onderzoek hebt gedaan naar Big Pete, is die vent er nog?

— Neen, ook hij is met de noorderzon verdwenen; van hem is evenmin een spoor te vinden als van Baker en Halloway.

— Maar zij zullen dat waagstuk toch niet met zijn drieën durven ondernemen?

— Dat hangt er geheel en al van af, met welk eiland wij te doen hebben, Charles. Bevindt het zich niet ver van het vasteland, dan kunnen zij eerst per schip als gewone passagiers daarheen gaan, of, wat nog waarschijnlijker zou zijn, zich laten aanmonsteren als tremmer, stoker of olieman en dus nog geld op de koop toe verdienen. Zij zouden dan in de haven van aankomst een motorboot kunnen huren, en daarmee oversteken. De zaak ligt echter anders, als zij een groter schip moesten charteren. Dan zijn zij wel verplicht anderen in het geheim te nemen. Wie weet is er ook al te veel gepraat, hebben anderen iets vermoed, en de naam van dat eiland horen noemen, en zich opgedrongen als medewerkers, zoals bijvoorbeeld ook Big Pete in hoogst eigen persoon. Ik heb het onderzocht: hij heeft zijn zaak tijdelijk verpacht aan een neef, die nu in zijn plaats de gasten bedient. Misschien had de kerel een spaarduitje en heeft hij dat in de zaak gestoken.

— En van dat alles weet de politie niets?

— Volstrekt niets, amice. Hoe zou zij ook? Zij zoekt nu naar ons, naar de twee stokers, zij zal hen natuurlijk nooit vinden, en de moord op de arme Haldane zal, als zovele andere, helaas, maar dan om een andere reden onopgehelderd blijven, tenzij wij de zaak weer aan het rollen brengen, en dat zal geschieden, zodra wij de beide ellendelingen weer in onze macht krijgen.

— Maar het geheimschrift, Edward, laat het mij toch eens zien. Ik ben er

erg nieuwsgierig naar.

— Zal het je niet te veel opwinden? Jij bent altijd zo tuk geweest op dergelijke puzzels.

— Volstrekt niet. Ik ben volkomen kalm. Je hebt trouwens zelf gezegd, dat het niet veel om het lijf had.

— En dat is ook zo, Charles. Ik blijf er bij. Wacht, ik zal het gaan halen, ik heb het weggesloten in de brandkast.

Raffles verliet het vertrek, en keerde een paar minuten terug met het couvert, en ging naast de divan zitten, terwijl Brand zich een weinig oprichtte en in de kussens leunde.

Raffles legde de plattegrond voorloepig terzijde, maar ontvouwde het geel geworden stuk perkament, waarop de ruwe, grote, ongelijke letters echter nog duidelijk zichtbaar waren, en hield het zo, dat Brand er ook gemakkelijk een blik op kon slaan.

De jonge man keek er eens even naar, en zei na een ogenblik zuchtend:

— Het kan wel aan mij liggen, Edward, maar het draait mij voor de ogen. Het lijkt mij volkomen onzinnig toe.

— Daar zal ik je onmiddellijk een verklaring van geven, amice. Dat is ten eerste het gevolg van volkomen gemis aan leestekens, waaraan wij zo gewend zijn, en vervolgens van het feit, dat de opsteller van het geheimschrift, zeker om de oplossing moeilijker te maken voor oningewijden, alle woorden aan elkaar geschreven heeft. Was dat niet het geval, dan zou de oplossing natuurlijk direct veel gemakkelijker worden. Toch hoop ik je aanstonds te kunnen bewijzen, Charles, dat onze man een paar onhandigheden begaan heeft, die geen hoog denkbeeld geven van zijn snuggerheid. Merk je die zelf ook niet op?

Brand wierp nogmaals een blik op het stukje perkament, en antwoordde na enige ogenblikken:

— Bedoel je misschien, dat hij in de eerste regel een jaartal heeft gebruikt en wat verderop nog eens een getal?

— Ja, ook dat. Maar er is meer. Kijk maar eens op de eerste regel. Daarin komen twee hoofdletters voor. Volgens mij hebben wij hier dus heel zeker met een eigennaam te doen, en naar alle

waarschijnlijkheid is dat de naam van de opsteller.

— Het zou ook de naam van het eiland kunnen zijn, Edward.

— Dat geloof ik haast niet, Charles. Ten eerste wordt de naam van de plek, waar een schat begraven is, in dergelijke stukken pas op het laatst vermeld, en ten tweede, vind ik hier, wat verder, nogmaals twee hoofdletters, en al geef ik toe dat ik de betekenis daarvan nog niet weet, ik geloof wel te mogen vermoeden, dat één daarvan de beginletter is van de naam van het eiland. Want dat het een eiland is, dat hebben wij uit de mond van de ongelukkige Haldane zelf vernomen.

— Valt je nog méér op in dit stuk, Charles?

— Natuurlijk. Dat er slechts weinig klinkers in voorkomen.

— Goed opgemerkt, Charles. Twaalf in het geheel. En dat is een zeer gering percentage, tenzij wij, bijvoorbeeld, te doen zouden hebben met een taal als het Pools, en dan nog zouden twaalf klinkers in zulk een vrij lang document abnormaal zijn.

— Wat dunk je, Edward, zou het een zogenaamd cijfer-geheimschrift zijn?

— Het is mogelijk, amice, maar ik geloof het niet, en wel om deze reden, dat de opsteller enkele onhandigheden heeft begaan, die hem zouden kunnen verraden, en er dus niet de man naar is, om zulk een tamelijk ingewikkeld stelsel toe te passen. Men kiest dan een getal, bijvoorbeeld een of ander jaartal, of een ander, willekeurig, schrijft het document eerst in gewone taal op, plaatst onder iedere letter een cijfer van het bewuste getal, totdat alle cijfers gebruikt zijn, begint dan weer opnieuw, en voegt vervolgens bij de letters van het origineel, opklimmend in het alfabet, evenveel letters als het daaronder geplaatste cijfer aangeeft. Zo kan het, bijvoorbeeld, voorkomen, dat onder de ene a een 2 geplaatst is, zodat hier de letter a een c wordt, maar een eind verder kan er, bijvoorbeeld, een 7 onder geplaatst zijn, dan is het geen c meer, maar dan wordt die a eensklaps een h. Daarom zijn dergelijke geheimschriften

zo moeilijk te ontraadselen; men mag zelfs wel zeggen, dat zij volkomen ontraadselbaar zijn, als men het sleutelcijfer niet kent. En dat wordt natuurlijk nog moeilijker, als men, zoals hier, alle letters en woorden zonder enig leesteken aan elkander rijgt. Maar nu zullen wij eens zien, in hoeverre wij kunnen speculeren op de kleine gedachteeloosheid van onze man, door die twee hoofdletters in de eerste regel. Natuurlijk kan ik het zeer goed mis hebben en behoren zij niet bij een naam, maar dat zal dan gauw genoeg blijken.

— Ik volg je met aandacht, Edward.

— Nu dan, als die L en die D bij een naam behoren, dan moet de voor-naam van onze man bestaan uit 5 letters; in dit geval allen medeklinkers. Daar er natuurlijk geen enkele voor-naam te vinden is, die louter uit medeklinkers bestaat, kan het niet anders, of een, of méér van die vijf letters neemt de plaats in van een klinker. Verspringen nu de letters regelmatig, ik wil zeggen, plaatste onze vriend telkens een b voor een a, een c voor een b, een d voor een c, enz., dan behoeven wij slechts aan het proberen te slaan en hebben wij het gauw genoeg ontdekt. Maar ik geloof dat wij ons heel wat tijd kunnen besparen. Wat zeggen ons die vijf letters, Charles?

— Geen ervan wordt herhaald, Edward, en dus kan er in de oorspronkelijke naam ook geen enkele letter tweemaal voorkomen, antwoordde Brand opgewonden.

— Je hebt alweer een goedkeuring verdiend. Het is een naam met vijf verschillende letters, bijvoorbeeld Adolf, Johan. Weet jij er nog meer, Brand?

De jongeman dacht ingespannen even na, en noemde toen nog:

— Felix, Harry, o neen, daar zijn twee r's in, Henri dan...

Raffles keek hem glimlachend aan, en zei na enige ogenblikken, toen hij bleef steken:

— Er zijn er inderdaad niet zo heel veel, amice. Laten wij Felix, bijvoorbeeld maar eens proberen. De f en de l schelen zes letters in het alfabet, maar de e en de q schelen er heel wat meer, dus

die naam deugt niet. Gaat het met Adolf misschien beter? Laat eens zien. De a en de l schelen 11 letters, de d en de q schelen er... dertien. Adolf dus van het toneel. Nu Johan. Help mij eens, amice, ik raak al in de cijfers verward.

— De j en de l schelen drie letters, de o en de q, ook drie letters. De h en de j, wel, dat is merkwaardig, ook drie. De a en de c, Edward, ik geloof waarachtig dat we er zijn. Drie letters. De n en de p dito.

De jongeman had een kleurtje gekregen van opwinding, maar Raffles zei rustig met een glimlach:

— Ik vermoedde wel dat het er drie zouden zijn, amice.

— Hoe kon je dat denken? vroeg Brand verbluft.

— Dat vermoedde ik al na het zien van de eerste twee letters. Luister maar eens. Voor het jaartal op de eerste regel komen 9 letters. Dat het een jaartal is, niemand kan er aan twifelen, en het zo neer te schrijven was ook een domheid van onze man. Want wat vooraf gaat kan bezwaarlijk anders luiden dan: « in het jaar » of wel « in den jare ». En of het nu toeval is, maar de k is even ver van de i verwijderd als de p van de n. Dat zijn onze twee beginletters.

Brand had stil toegeluisterd, en zei nu vol bewondering:

— Als men het jou hoort verklaren, Edward, dan lijkt het zeer eenvoudig. Maar ik wilde je toch een opmerking maken.

— Laat eens horen?

— De voornaam Johan is niet Engels.

— Wie zegt je dat dit stuk in het Engels is opgemaakt? hernam Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen. Het kan evengoed een andere taal zijn, en dat acht ik zelfs waarschijnlijk, juist met het oog op de voornaam.

— Het is dus Duits? riep Brand levendig.

— Neen, want men spelt Johann in het Duits met twee n's. In het Hollands wordt die naam echter met één n gespeld.

— Maar dan zullen wij het onmogelijk kunnen ontcijferen, riep Brand teleurgesteld uit.

— Ik vind het niet aardig van je, Charles, dat je mijn kennis van de taal van Vondel onderschat, hernam Raffles met een lachje. Gelukkig weet ik er wel zoveel van, om een simpel geheimschrift als dit te kunnen ontleden. Wij weten nu niet alleen de betekenis van de vijf letters l q j c p, maar ook van de eerste letter k, dat zijn er dus zes. Ik wijs je er slechts terloops op, dat wij klaarblijkelijk op de goede weg zijn, daar de twee p's gelijkstaan met twee n's. Nu zullen wij hetgeen wij weten eens toepassen op wat wij nog niet weten in de eerste regel. Wij zullen eerst invullen, wat ons bekend is, en krijgen dan:

kpfgpletg
in..n.a..

Wij kunnen hier dus gerust invullen: « in den jare », en dat verschaft ons de kennis van niet minder dan vier letters méér: de f, de g, de l en de t. Wij weten er nu tezamen 11, Charles, zij schelen allen drie letters, en wij kunnen dus als zekerheid aannemen, dat dit stelsel, een opklimming van 2 letters in het alfabet, door het gehele document wordt toegepast. Ik zal de letters eens overschrijven op dit blaadje, dat ik uit mijn notitieboekje scheur en eens invullen. Heb een ogenblik geduld, wij zullen het aanstonds weten.

Raffles had zijn vulpen ter hand genomen, zat een ogenblik neergebukt over zijn blaadje papier en stak eindelijk Brand glimlachend het blaadje toe, waarop nu het volgende te lezen stond:

kp fgp lctg 1684 jgd km Lqjep Demmgtu
bqqp

in den jare 1684 heb ik John Bakkerszoon

nwkvqpcpv xep Nwoga qr jgv glncpf
luitenant van Lumeij op het eiland

Ocmcoge 65.000 iqwfgp tafgtu xgtdq-
igp

Makamea 65.000 gouden ridders verbor-
gen

gp xgng lwijggngp teefnggi nefpgfg cep
en vele juweelen waerdyloeg hand-arde aan

fg ncpfvqpi vgp bwkfgp fgp rncvvgitqpf
de landtong ten zuiden den plattegrond

gp ia bwnv xkpfgp.
en gij zult vinden.

Brand tuurde een ogenblikje beduusd op het stukje papier en gaf het toen Raffles terug met de woorden:

— Het is Grieks voor mij. Doe mij een genoegen, en lees mij eens vlug voor wat daar staat.

En met zijn heldere, duidelijke stem, las Raffles vloeiend het volgende voor:

— In den jare 1684 heb ik, Johan Bakkerszoon, luitenant van Lumey, op het eiland Makamea 65.000 gouden Rijders verborgen, en vele juweelen. Raadpleeg, landende aan de landtong ten zuiden, den plattegrond, en gij zult vinden.

— En geloof jij daar nu werkelijk aan? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Er is niet de minste reden, om er niet aan te geloven, antwoordde Raffles bedaard. Je weet toch zeker wel wie Lumey was?

— Niet het flauwste denkbeeld van.

— Dat zal ik dan maar schuiven op je toestand, of ik zou je een nul voor Geschiedenis moeten geven, Charles. Lumey was een bekend aanvoerder der Watergeuzen, tijdens de opstand der Nederlanden tegen de Spaanse Overheersing. Ik weet ook zeker, dat ik de naam Johan Bakkerszoon wel eens gelezen heb. Je weet dat ik altijd het grootste belang heb gesteld in de geschiedenis van kleine landen, die zich zo lang en zo heldhaftig verzet hebben tegen een ondraaglijke overheersing. Om diezelfde reden heb ik me, zoals je weet, ook altijd beijverd om Koningin Wilhelmina der Nederlanden en de Nederlandse regering, toen zij, gedurende de laatste oorlog in Londen vertoefden, zo veel mogelijk, zij het dan ook anoniem, bij te staan en diensten te verlenen, meestal in kleine aangelegenheden, maar een enkele keer ook in een belangrijke zaak. Evenals die Vlaming, wiens naam ik vergeten ben, maar die in zijn sappig Vlaams de moffen in het bezette gebied van België en ook elders soms tot razernij kon brengen... Maar om op ons apropos terug te komen,

waar waren we ook weer?... o Ja, Lumey en Jan Bakkerszoon... Nu gebiedt de waarheid, de erkenning, dat die Watergeuzen niet steeds tot de bloem der Natie behoorden. Velen waren er bij, niet veel beter dan zeeschuimers, stoutmoedige piraten, die zich niet vergenoegden met de schepen van de vijand, maar die ook menigmaal, zo tussen de bedrijven door, een Frans of een Engels vaartuig goede buit verklaarden, en die Johan Bakkerszoon is zeker zulk een zwerper op de wijde wateren geweest, die het tusschen slotte het veiligst vond, zijn buit ergens ver van zijn vaderland te gaan begraven, in de hoop, zijn schat te kunnen gaan halen, zodra de tijden in zijn land wat rustiger zouden zijn geworden.

— Dat laat zich horen, riep Brand uit, die met schitterende ogen had toegelusterd. Wat zijn gouden Rijders?

— De gouden Zeeuwse Ridder was destijds een zeer gewenst betaalmiddel, ongeveer ter grootte van de vroegere Nederlandse rijksdaalder, en die ook nu nog een waarde zal vertegenwoordigen van omstreeks een pond sterling. Destijds werd er met het geld wel geknoeid, misschien nog iets meer dan tegenwoordig maar thans gebeurt het wetenschappelijk, en te die tijde durfde men althans nog niet aan het goud raken.

— Maar dat is dan een zeer groot bedrag, nog afgezien van die juwelen, riep Brand uit.

— En daarom zullen wij er ook gauw eens naar gaan omzien, zei Raffles, terwijl hij de plattegrond ter hand nam en het papiertje een ogenblik aandachtig bestudeerde.

— Waar ligt dat eiland Makamea ergens? vroeg Brand na een ogenblik.

— Het maakt deel uit van de Salomon groep, Charles.

— Dat is inderdaad een heel eind uit de buurt, zei Brand lachend. En hoe zou men daar moeten komen, als men, bijvoorbeeld, niet onze duikboot had?

— De naaste weg is de volgende, amice. Ik neem daarbij aan, dat men van een vaartuig gebruik maakt. Men reist naar Genua, stapt op het schip naar Indonesië, gaat daar over op een boot, die naar Soerabaya gaat, steekt vandaar over

naar Makassar, op het eiland Celebes, en vindt in die haven weer een vaartuig, dat de dienst onderhoudt op Townville, op de oostkust van Australië. Vandaar vindt men scheepsgelegenheid naar Simpson Haven, en vandaar moet men dan maar zien verder te komen met een of andere motorboot. De havenstad, die ik je daar het laatst noemde, ligt op een der grootste eilanden van de groep.

— Je spreekt als een dienstregeling, Edward, zei Brand lachend.

— Ik zal het je maar bekennen: ik heb het gisteren al nagekeken, ofschoon ik wel bijna zeker van mijn zaak was. En waar die reis minstens een maand in beslag neemt, als de schavuiten overal aansluiting vinden, terwijl mijn duikboot door de kleinste gaatjes kruipt en

alleen maar een haven aandoet om de voorraden aan te vullen, zo zullen wij zeker wel bijtijds komen.

— Dan hoop ik maar één ding, namelijk, dat ik gauw beter ben.

Juist dertig dagen na dit gesprek voer de Bruinvis, de snelle, kleine duikboot van Raffles, tegen het vallen van de avond langzaam langs de zuidkust van het eiland Makamea, na een voorspoedige en gelukkige tocht, door geen enkel voorval van betekenis onderbroken.

De boot bevond zich aan de oppervlakte, en Henderson, de brave reus, de trouwe metgezel van Raffles en Brand, had juist voorzichtig de ronde, stalen klep geopend, en het hoofd naar buiten gestoken, toen hij een lichte kreet slaakte en het haastig weer terugtrok.

HOOFDSTUK VI

DE WEDLOOP OM DE SCHAT

— Wat is er, James? vroeg Raffles, die aan het kleine stuurrad stond. Waarom doe je het luik weer dicht?

— Omdat er op drie kabellengten afstand een schoener voor anker ligt, mylord, antwoordde Henderson zo zacht, alsof men hem op die afstand door een stalen huid van een halve duim dikte heen zou kunnen beluisteren.

Raffles liet een korte uitroep horen van verbazing en teleurstelling, en zei toen:

— Dan zijn zij toch heel wat vlugger geweest, dan waarop ik gerekend had, Charles. Misschien hebben zij zich de weg aanzienlijk bekort door gebruik te maken van vliegmachines. Men zou aldus de reis naar Java tot op 16 dagen kunnen bekorten.

— Maar zijn het onze schatgravers wel? vroeg Brand, wiens wond volkomen genezen was, en die door de heerlijke zeereis zijn krachten had herwonnen.

— Ik geloof niet dat toeristen voor hun vermaak dit kleine eiland zouden aandoen, met zijn schaarse plantengroei, zijn gevaarlijke klippen rondom en zijn woeste verlatenheid, gaf Raffles ten antwoord. Er wonen hier volstrekt geen mensen, ook geen inboorlingen, want het eiland is sedert eeuwen taboe verklaard, en op straffe des doods mag niemand er een voet zetten. Misschien heeft dat Johan Bakkerszoon juist bewogen, dat eiland uit te kiezen om er zijn schat te gaan begraven.

— Zijn wij hier aan de bewuste landtong?

— Neen, die moet, dunkt mij, nog omstreeks een halve mijl verder liggen. Ware het wat lichter, dan zouden wij ze nu reeds kunnen zien.

— Het is maar goed dat het niet licht was, toen wij naderden, merkte Henderson nuchter op, anders zouden de opvarenden, wie het dan ook moge zijn, ons ook gezien hebben.

— Is het een groot schip, James? vroeg Raffles.

— Nu, het is 'n flinke schuit, mylord. Met minder dan acht man zou men die schoener zeker niet kunnen regeren.

— Zouden zij, ten minste als het onze tegenstanders zijn, dan met acht man uit Londen zijn vertrokken? vroeg Brand verbaasd.

— Dat denk ik niet, Charles, antwoordde Raffles nadenkend. Dat zou de kosten maar vermeerderd hebben en dat was ook onnodig. Maar in Simpson Haven zullen zij wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat zij het met twee of drie man niet konden bolwerken, en hebben zij hulpkrachten in de arm genomen. Waarschijnlijk hebben zij daar dat vaartuig gehoord. Met een goede wind mee, kan men de afstand gemakkelijk in twee dagen afleggen.

— Intussen zullen die schurken ons het werk niet vergemakkelijken, zei Brand mismoedig. Wat denk je te doen, Edward?

— Ik denk onze landtong op te zoeken, daar te ankeren, rustig het kriecken van de dag af te wachten, en dan de toestand eens in ogenschouw te nemen. Het eiland heeft een oppervlakte van bijna 17 vierkante mijlen. Dat is niet zo gering, en wij zullen elkander dus niet zo licht tegen het lijf lopen. Wij hebben de plattegrond, en niets anders te doen dan de aanwijzingen te volgen, die daarop vermeld staan. Heb ik het kaartje goed begrepen, dan is de schat begraven op nauwelijks een half uur lopens van de landingsplaats van Bakkerszoon's schip.

— Dan moeten wij maar hopen, dat het toeval ons gunstig zal zijn en dat zij ons uit de weg blijven, meende Brand. Henderson, mijn maag begint weer te jeuken. Is er iets te eten?

— Wacht nog een kwartiertje, amice, en je zult rustiger kunnen eten, want dan zullen wij voor anker zijn gegaan, zei Raffles.

Brand snoof nog eens begerig in de richting van het kleine kombuis achter in het schip, maar hij schikte zich in zijn lot, en nog geen vol kwartier later voer de Bruinvis voorzichtig langs de

oever van een grillig gevormde landtong, die zonder enige twijfel de door Bakkerszoon bedoelde plek moest zijn.

Slechts weinig boven het water uitstekend, en heel langzaam voer de Bruinvis verder, en het was alsof zij op vloeibaar zilver dreef, want de maan stond vol aan een lichte hemel, en goot haar stralen uit over de Oceaan, het kale gesteente van de landtong en de grillig gevormde eiken en tamarindebomen, die hier en daar aan de oever groeiden.

Een paar keer gleed de stalen scheeps-huid rakelings langs de klippen, die zich verraderlijk onder de oppervlakte verborgen hielden.

Bij laag water zouden zij zeker beter zichtbaar zijn.

Eindelijk lag de Bruinvis stil in een natuurlijk haventje, een kleine kreek, met oevers van verschillende formatie. Hier strekte zich een vrij breed strand uit, met donkergeel, grofkorrelig zand, daar rezen de rotsen bijna kaarsrecht op uit het water, en op een andere plek weer drong het wilde struikgewas door tot vlak bij de zeeoever, en hing er hier en daar in dichte toeven over neer, als een reusachtig prieel.

Het was op een van deze laatste plekken, dat Raffles de boot eindelijk deed stoppen. Het ronde luik werd geopend, en toen de drie mannen omzichtig op het dek waren geklommen, snoven zij de heerlijke zilte zeelucht op, doortrokken met de geuren van vanielje en jasmijn, en keken in het rond. De boot lag als het ware midden in een broeikas. Overal rezen de stengels van reusachtige waalerplanten.

De schuilplaats bleek uitmuntend gekozen en men kon de toegang boven in het vaartuig gerust openlaten. Wilde dieren, slangen en alligators zou men hier vruchteloos zoeken.

Brand, die nog steeds iets in te halen had, viel gretig aan op het avondmaal, door Henderson bereid, en toen werd alles voor de nachtrust in gereedheid gebracht.

Met het luik open, zodat voortdurend de geurige, frisse lucht naar binnen kon stromen, sliepen de drie mannen rustig, totdat het valse schijnsel van de ochtend-

stond, als gezeefd door een groene sluier, door het ronde gat naar binnendrong en hen wekte.

Zij wierpen onmiddellijk het dunne dek van zich, ontkleedden zich geheel, kropen achtereenvolgens door het ronde gat naar buiten, en lieten zich van het schip af in het heerlijke koele water glijden, waar zij een kwartier bleven rondplassen.

Het bad verfriste hen heerlijk, nadat zij het een maand lang daar zonder hadden moeten stellen, en druipend, glinsterend van het water hesen zij zich weer op het stalen dek, en gingen zich daarna in de luchtigste tropenkleren steken.

Terwijl Henderson voor het ontbijt zorgde, legden Brand en Raffles de opvouwbare, stalen loopbrug uit, die tot een lengte van acht meter kon worden uitgeschoven, en zo behoefden zij nog slechts door een ondiepte te waden, om het vasteland te kunnen bereiken, nadat zij links en rechts de struiken terzijde hadden moeten schuiven.

Aan de aard van de bodem was het aanstonds te zien, dat het eiland Makamea van vulkanische oorsprong is.

Het had zijn ontstaan zeker te danken aan een of andere uitbarsting, en niemand kon zeggen, of eenzelfde natuurverschijnsel later niet op dezelfde wijze weer dit kleine eiland in de golven zou doen verdwijnen.

Duizenden jaren terug was het zeker niets anders geweest dan een barre rots, maar de vogels hadden er zaadjes gebracht, de winden hadden er wellicht kleine hoeveelheden teelaarde heengevoerd, en dat was voldoende geweest in deze tropische streken, waar de planten zelfs uit steen zouden opwassen, om hier en daar een woeste plantengroei in het leven te roepen.

Maar ook nu nog waren de bomen slechts spaarzaam, en vruchtbare vlakten vond men er in het geheel niet. Hier en daar bijna ondoordringbare bosjes kreupelhout, en verder rotsen, en nogmaals rotsen.

Geheel in de verte verhief zich een lage berg, die thans in een blauwe mist was gehuld.

Enige ogenblikken keken de beide

vrienden, staande aan het begin van de landtong, zwijgend om zich heen, totdat Brand zei:

— Ik vind dat het een vrij mistroostige indruk maakt, ondanks de schitterende zon, Edward.

— Dat komt door het gemis aan fris groen, aan de witte wolken, waaraan wij gewend zijn en omdat ieder spoor van leven hier schijnt te ontbreken, Charles, zei Raffles.

Hij had de plattegrond te voorschijn gehaald, bekeek deze gedurende enige tijd, wees toen in de verte en zei:

— Hier staat een figuur als een driehoek met een rood kruisje erbij. Dat is ongetwijfeld de rotspiek daarginds, die er uitziet als een reusachtige vinger, die ten hemel wijst. Eenmaal daar, zullen wij verder zien. Bakkerszoon geeft dan nog een grote boom aan als steunpunt, een waterstroompje, en dan nogmaals 'n rots. Ik ben overtuigd dat het gemakkelijk te vinden zal zijn.

— Des te beter. Laten wij ons maar haasten, want ik weet niet hoe het komt, maar een zeker voorgevoel zegt mij dat alles niet zo erg vlot zal verlopen. Zullen wij eens op die hoge heuvel daarginds klimmen? Dan hebben wij een beter uitzicht. Misschien kunnen wij van daar de schoener van onze tegenstanders wel zien.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, amice, zei Raffles. Ik heb mijn Zeiss bij mij, die ons goede diensten zal bewijzen.

Daar, zeer duidelijk zichtbaar in het heldere ochtendlicht, lag de driemast-schoener nog altijd op dezelfde plek, en juist stak een met vier of vijf mannen bemande roeiboot van het vaartuig af, de riemen plonsten in het water, zodat Brand zich verbeeldde het frisse geluid hier te kunnen horen, en de jol gleed over het spiegelgladde water naar de oever.

De afstand bedroeg zeker wel bijna drie kilometer, maar de sterk vergroten- de prismakijker van Raffles deed zijn plicht, en onthulde hem hetgeen er daarginds voorviel.

Hij had er even door gekeken, toen hij zei:

— Ik zie nu nog wel drie of vier kleine figuurtjes op het dek, en er zijn dus minstens acht man aan boord. En daar, vergis ik mij niet? Waarachtig, een rok? Een vrouwenrok, al is hij dan ook heel kort. Wel, wel, zij hebben damesgezelschap bij zich.

— Dat kan natuurlijk niemand anders zijn dan het liefje van Halloway, riep Brand uit. Zij maakt er zeker een plezierreisje van. Kun je nog meer ontdekken?

— Niets anders dan dat er een zonnetent op het dek wordt uitgespannen. Zij zijn dus zeker voornemens, hun schip als hoofdkwartier te blijven beschouwen. Dat bewijst ook dat zij nog nauwelijks een etmaal hier voor anker zijn gegaan. Ik kan nu de boot niet meer zien, want die is verdwenen achter een soort kaap. Degenen die erin zaten, willen zeker de omgeving eens gaan verkennen. Het is jammer dat zij de naam van het eiland kenden, maar wij zullen wel zorgen, dat zij aan die kennis niet veel hebben. Kom,

wij zullen maar eens terugkeren, en zien wat Henderson ons opdist.

Maar toen Raffles voor de laatste maal zijn kijker nog eens over de onmetelijke Oceaan deed dwalen, waar slechts als zeer vage streepjes de naastbijgelegen eilanden te zien waren, liet hij een onderdrukte kreet van verbazing horen, en tuurde nog wat scherper.

— Wat zie je? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een schip, Charles.

— In deze wateren? Ik dacht dat zij hier nooit verschenen.

— Dat gebeurt ook slechts hoogst zelden.

— Wat is het voor een schip?

— Het lijkt wel een grote motorboot, grijs geverfd, want ik zie geen schoorstenen. Een oorlogsbodem is het niet. Maar wat het dan wel is, of mag zijn, het vaartuig zet koers naar dit eiland, daaraan valt niet te twifelen en nadert het uit het oosten.

HOOFDSTUK VII

EEN GEVAARLIJKE ONTDEKKING

Nog een ogenblik bleef Raffles door zijn kijker turen naar dat schip, dat daar naderde, maar de afstand was te groot, dan dat hij iets van een natievlag of iets dergelijks had kunnen onderscheiden.

Hij deed de kijker in zijn tas, fronste even de wenkbrauwen en zei toen:

— Dat vaartuig komt inderdaad hierheen, maar met welk doel, dat zou ik onmogelijk kunnen zeggen. Geen enkel schip kan hier iets te zoeken hebben. Er kan geen sprake zijn van water innemen, want dat kunnen zij op de grotere eilanden veel beter doen. En daarom houd ik het er voor, Charles, dat dat schip wel de koers zal verleggen, voor we een uur verder zijn, omdat het een andere bestemming heeft dan dit eiland.

— Waar zou het vandaan komen?

— Naar alle waarschijnlijkheid van het Lord Howe Eiland. Dat is het voor-

naamste van de groep, met Amerikaanse ambtenaren en de rest. En nu zullen wij eerst gaan ontbijten, en dan maar aanstonds aan het werk gaan.

Vlug daalden de beide mannen de stelde helling weer af, drongen door in het bosje, waadden naar het begin van de stalen loopbrug, klommen aan boord, en zaten een ogenblik later aan het ontbijt, dat bestond uit geroosterd brood, scheepsbescuit, in wat wijn geweekt, gerookte tong, enige schijven ham, en een kop uitnemende thee.

Toen zij verkwikt en verzadigd opstonden, was het omstreeks acht uur in de ochtend, « plaatselijke tijd » zoals Henderson minachtend opmerkte, want zijn horloge, waaraan hij nooit met een vinger raakte, behalve om het op te winden, wees natuurlijk een gans andere tijd aan.

De mannen onderzochten eerst zorg-

vuldig hun geweren, deden hun munitietassen vol patronen, en voorzagen zich tenslotte van de sterke, linnen zakken, zakken met beugels en draagriemen, welke Raffles opzettelijk voor dit doel had meegenomen.

— Hoeveel wegen 60.000 gouden ridders zowat, mylord? vroeg Henderson langs zijn neus, terwijl hij de nu nog ledige zak om zijn schouder gespte.

— Nu, zeker niet veel minder dan een honderdvijftig kilo, James.

— Dan is het in orde, mylord, zei de brave reus lachend. Die zal ik dan wel voor mijn rekening nemen.

— Ik zou de huid maar niet verkopen voor ik de beer geschoten had, James, zei Brand lachend. Hier is het kompas, Edward.

— Goed zo. Nu nog onze drinkflessen, onze knapzakken met levensmiddelen voor een enkele dag, want ik reken er op, dat wij lang voor het vallen van de duisternis zullen zijn teruggekeerd.

Het gedroogde vlees, de geconserveerde pastei, de busjes melk, waren spoedig ingepakt en tenslotte liet Raffles zelf de boot zover zakken, na ze stevig verankerd te hebben, dat het dek nog maar enkele centimeters boven het water uitstak.

Het was bijna laag water, maar zelfs als het tij op zijn laagst was zou de boot nog altijd drijvende blijven. Het ronde luik, dat nu alleen nog maar zichtbaar was, werd zorgvuldig onzichtbaar gemaakt onder takken en twijgen, de drie mannen liepen achtereenvolgens over de smalle landingsbrug, deze werd ingetrokken en in elkaar geschoven om tenslotte te worden verborgen onder dore takken en bladeren.

Nu konden zij wel gerust zijn, want slechts het allergrootste van alle toevallen zou de aanwezigheid van de boot aan de handlangers van Baker kunnen verraden.

De drie mannen togen op weg in noordelijke richting. Toen zij enige honderden meters zwiingend hadden afgelegd, in de richting van de zonderling gevormde rots, begon Brand:

— Ook die schurken hebben hun landingsplaats in het zuiden gekozen. Zou

dat toeval zijn, Edward?

— Louter toeval, want van de inhoud van het geheimschrift wisten zij immers niets.

— Wat zullen wij doen als wij hen op onze weg vinden?

— Handelen naar omstandigheden, Charles. Vallen zij ons aan, dan zullen wij ons natuurlijk verdedigen.

— Geloof je aan zulk een ontmoeting?

— Alles is natuurlijk mogelijk, maar er zijn hier geen gebaande wegen die men kan volgen, je ziet dat er overal lage heuvels zijn, die het uitzicht belemmeren, en voor het overige moeten wij maar op ons goed gesternte vertrouwen.

En zij gingen weer verder. De hitte nam langzamerhand toe en de mannen waren gelukkig, dat zij zich in hun dunste kleren gestoken hadden.

De afstand bleek echter niet mee te vallen, want zij hadden ruim drie kwartier nodig, alvorens zij de voet van de vingervormige rotspiek bereikt hadden.

Raffles had zijn plattegrond te voorschijn gehaald en wees, na het vergeelde perkament even te hebben geraadpleegd, naar een zware eenzame boom in de verte...

— Daarheen, zei hij kortaf.

En weer ging de tocht verder, voorbij het tweede steunpunt, toen weer naar een zonderling gevormde rots, die er uit zag als een ontzaglijk groot mensenhoofd, (Bakkerszoon had dan ook op die plek een figuurtje getekend, dat een gelaat moest voorstellen) en tenslotte, na bijna twee uren te hebben gelopen, bereikten zij de voet van een begroeide heuvel, waar Raffles het troepje liet halt houden.

— Wij zijn er, zei hij laconiek.

Henderson keek om zich heen alsof hij verwachtte tot over de enkels door de gouden ridders te moeten waden, en vroeg toen naïef:

— Ligt de boel hier ergens, mylord?

— Tenminste, als onze Watergeus geen loopje met ons genomen heeft, James, antwoordde Raffles. Maar wij moeten niet voor de heuvel zoeken, of er achter of er op, maar er binnenin. Bakkerszoon heeft op zijn plattegrond hier eni-

ge boompjes getekend, met een pijltje erbij. Dat bosje daarginds kon het wel eens zijn. Neem je kapmes maar eens James, en hak mij dat kreupelhout eens weg. Maar wacht wat, wij zullen eerst een half uur rust nemen, want jullie zullen wel een beetje vermoeid zijn.

— Vermoeid, mylord? riep de reus verontwaardigd uit. Ik heb geen rust of duur voor ik weet wat er achter die takken zit. Eerst het werk, en dan het genoegen.

En meteen greep de reus zijn zwaar kapmes, liep met grote stappen op het bosje toe, dat halverwege de helling uit de rots wies, en begon er verwoed op los te kappen.

De bladeren en de takken stoven naar alle kanten heen, hij haalde ze met de linkerhand weg en baande zich op deze wijze niet zonder moeite een pad door dit bosje, dat in de loop der eeuwen natuurlijk in omvang was toegenomen. Eensklaps hoorden Raffles en Brand, die achter waren gebleven om de maaltijd te bereiden, hem een juichkreet slaken:

— Een opening in de rots, mylord, schreeuwde Henderson opgewonden. Ik zal er wel niet door kunnen, want daarvoor ben ik te breed, maar gij en mijnheer Brand zeker wel.

— Dan zullen wij eens gaan kijken, zei Raffles opgewekt. Kom mee, Charles.

De beide vrienden beklommen haastig de helling, volgden het korte, door Henderson gebaande pad, en stonden het volgende ogenblik voor een spleet, bijna manshoog maar niet breder dan vier decimeters.

Zij wrongen er zich achtereenvolgens niet zonder moeite doorheen, maar reeds een paar meters van de ingang verwijdde de spleet zich plotseling, en bleek toegang te geven tot een groot hol, waar het licht van hun lantaarns aanstonds weerkaatste in het nog volkomen onaangetaste koper van het beslag van een paar kleine kisten met ronde deksels.

In een hoek lag een zak, als een vod neergeworpen en die waarschijnlijk de juwelen bevatte, waarvan Bakkerszoon in zijn document gesproken had.

De kisten waren nog stevig en bleken

goed gesloten te zijn. Maar Raffles wist wel, dat hij ook die oude, ingewikkelde sloten binnen enkele tellen zou hebben geopend.

Hij wierp Brand een veelzeggende blik toe, die nieuwsgierig in het kleine hol rondkeek, en zei toen:

— Je bemerkt wel, Charles, dat moeder aarde nog heel wat geheimen in haar schoot verborgen houdt, waarvan wij niet hebben gedroomd. En onze vriend de Watergeus had gelijk. Help mij eens; ik geloof dat die kisten vrij zwaar zijn. Wij zullen de inhoud bij daglicht overladen in onze rugzakken.

Ieder van de beide vrienden greep een hengsel en niet zonder moeite droegen zij de zware koffers, er waren er drie, een voor een tot bij de nauwe spleet, duwden ze er doorheen, en Henderson ontving ze met een juichkreet.

De zak van grof linnen, toegebonden met een touw waarvan de einden verzegeld waren met een grote, ronde schijf lak, die zeer duidelijk een of ander familiewapen vertoonde, bleek inderdaad juwelen te bevatten: ouderwetse armbanden, rijk bezet met diamanten en robijnen, halsketenen, enkele losse diamanten, een klein snoer van zeldzaam zuivere parelen, wel een paar dozijn ringen, met juwelen versierd, en nog andere voorwerpen.

Niet zodra hadden de twee mannen zich weer door de smalle spleet gewrongen, of Raffles knielde neer op de rot-sige grond, en begon vol ijver het ouderwetse slot van een der koffers te openen.

Inderdaad duurde het geen twee minuten of het slot sprong knarsend open, juist toen Henderson in zijn ongeduld het voorstel wilde doen, de koffer met bijlagen te vernielen.

Toen het deksel werd teruggeklapt, blonken daar inderdaad in het licht van de zon duizenden goudstukken, en toen Raffles er een paar nauwkeurig bekeek, zag hij dadelijk dat het inderdaad Gouden Rijders waren. Op de ene zijde stond een ruiter afgebeeld op een steigerend paard, terwijl de keerzijde de waarde-bepaling in een lauwerkrans droeg.

En zo waren al die stukken, welke

Bakkerszoon jaren geleden zeker van een of andere Zeeuwse bodem had geroofd.

Henderson had zijn rugzak reeds geopend, en kreeg de inhoud van de grootste koffer, naar recht en billijkheid, want hij was zeker wel zo krachtig als Raffles en Brand tezamen.

De beide andere koffers ondergingen hetzelfde lot, ook hun inhoud werd in de rugzakken overgestort, en Raffles zei ondertussen glimlachend:

— Dit is nu de beroemde klank van het goud, die heel onze zonderlinge wereld regeert, Charles, maar er zullen wel heel weinig aardbewoners zijn, die die klank in werkelijkheid ooit te horen krijgen zoals wij thans.

Inderdaad was het een verleidelijk gehoor: de klare klank van de goudstukken, terwijl zij over elkander schoven en uit de koffer overgingen in de zak.

Henderson kreeg er de kleine zak met juwelen nog bij, die hij aan zijn gordel bevestigde, en toen was het tijd aan de lunch te denken.

Terwijl Henderson hiervoor zorgde, lieten Brand en Raffles hun blikken om zich heen wijden.

Veel viel er niet te zien, en het was wel begrijpelijk, dat dit eiland nooit enige aantrekkingskracht had kunnen uitoefenen, zelfs op autochtonen.

Bijna overal vertoonde zich de naakte rots in al haar woestheid, en op deze plek was de plantengroei al bijzonder schaars.

De berg, waarin zich de schatkamer bevonden had, belette het uitzicht naar het noorden, maar naar het oosten en het westen hadden de mannen een vrij ruim uitzicht.

Van dit punt konden zij onmogelijk de ligplaats van de schoener zien, maar Raffles besloot, zodra de maaltijd gebruikt was, nog wat hoger te klimmen, en de omgeving te verkennen met het oog op dat gevaarlijke schip van hun vijanden.

Men zou hen op deze plek niet kunnen overvallen, want een halve kilometer in het rond zou niemand zich kunnen bewegen, of de drie mannen zouden het moeten zien.

Terwijl zij aten, bleven zij dan ook

aandachtig rondkijken, maar niets van betekenis deed zich voor.

Alleen hief Henderson een enkele maal het hoofd op, luisterde aandachtig, en zei toen glimlachend:

— Ik meende dat ik een jakhals hoorde, of een hyena, mylord.

— Dan heb je je heel zeker vergist, James, zei Raffles. Dieren van die aard komen op dit eiland in het geheel niet voor. Hoogstens zal men er misschien wat veldmuizen en eekhoorns vinden. Maar ook dat betwijfel ik. Ik heb ook nog maar weinig vogels gezien, die hier misschien hun broedplaats hebben.

— Het klonk anders net als het lachen van de hyena, mylord, maar nu denk ik dat ik het zelf geweest zal zijn. Ik heb zeker van binnen gelachen, toen ik aan onze rugzakken dacht.

Zodra de maaltijd geëindigd was, stonden de drie mannen op, gespten de nu heel wat zwaardere zakken aan, en klommen nog een twintigtal meters hoger, zodat zij thans een groot gedeelte van het eiland konden overzien.

Het eerste wat hen in het oog viel, was de schoener, die nog altijd op dezelfde plek geankerd was. Het was doodstil aan boord, en waarschijnlijk sliep de bemanning die was achtergebleven.

Er was tenminste geen schijn of schaduw van enig leven te bekennen, en toen zagen Brand en zijn makkers iets heel anders, dat hen wel een beetje met ongerustheid vervulde.

Want op slechts een paar zeemijlen, zeker niet meer dan drie, van het eiland verwijderd, naderde daar nu de motorboot, die zij reeds enige uren tevoren gezien hadden.

Nu was heel duidelijk de Amerikaanse vlag te zien, die van de achtersteven wapperde.

De boot lag laag op het water, was grijs geschilderd, en blijkbaar van een krachtige machine voorzien, want het boegwater spoot in een dubbele fontein hoog naast de scherpe voorsteven op.

De boot was volkomen zeewaardig, dat was op het eerste gezicht te zien.

De drie mannen keken een ogenblik zwijgend naar het vaartuig, en toen zei Brand op gedempte toon en hoofd-

schuddend:

— Ik zou wel eens willen weten wat dat te betekenen heeft. Dit eiland is klaarblijkelijk het doel van dat schip, maar wat komt het hier zoeken?

— Ons zeker niet, Charles, die gedachte kan zelfs niet bij ons opkomen, verzekerde Raffles. Als zij hier iets zoekt, die grijze, grote motorboot, dan moet het die schoener zijn. Want ik kan het je nu wel zeggen, amice, wat daar nadert is een politieboot.

— Zijn die hier dan? riep Brand in de grootste verwondering uit.

— Wat dacht je dan? Dat deel van de Salomonarchipel, waartoe het eiland Howe behoort, is Amerikaans, en Amerika zou Amerika niet zijn, als het naar iedere vierkante meter grond, die het toebehoort, niet een politieboot of een ambtenaar van de douanediens stuurde.

— Maar waarom denk je dat het een politieboot is?

— Ik denk het niet, ik weet het. Mijn kijker heeft het mij gezegd. Op de voorplecht zowel als op de achtersteven, heb ik duidelijk een klein snelvuurkanon gezien. En bovendien staat er op de commando-brug een man met een uniformpet. Luister eens, Charles, dat bevat mij niet. Wij zullen maar gauw terugkeren, want die boot kon wel eens al te dicht in de nabijheid van ons schip voor anker gaan.

— Maar wat zou de Amerikaanse politie van die schoener willen? vroeg Brand weer, die reeds begon af te dalen.

— O, mijnheer Baker en zijn maats zullen misschien dat vaartuig wel gestolen hebben. Of hij heeft een ongelukkige hand gehad en in Simpson Haven toevallig juist een troepje schurken in zijn dienst genomen, naar wie de politie ijverig zocht. Hoe dan ook, een politieboot komt hier niet voor de grap.

— Om te oefenen misschien, mylord, opperde Henderson.

— Het is mogelijk, James, maar ook dat geloof ik niet. Ik verzeker je dat die beamtten meer dan voldoende oefening

putten uit hun dagelijkse tochten over de wateren van de eilandengroep. En nu als de gesmeerde bliksem naar de boot, en dan maar aanstonds weer zee gekozen. Ik vrees dat het hier wat al te warm voor ons gaat worden.

De drie mannen begonnen de helling van de heuvel weer af te dalen, bereikten de zware boom, staken over naar de rotsnaald in de vorm van een reusachtige wijsvinger, en zij hadden de afstand, die hen nog van de kreek scheidde, ongeveer half afgelegd, toen Henderson stil stond, aandachtig luisterde, en uitriep:

— Nu hoor ik dat blaffen alweer, mylord, en ik doe het heel zeker niet zelf. Hoort gij het ook niet.

Raffles en Brand stonden op hun beurt stil, en luisterden onbeweeglijk.

Ja, Henderson had zich niet vergist, heel in de verte blafte een hond.

— Vooruit, jongens, beval Raffles. Dat blaffen komt uit de richting van ons schip. De schurken schijnen een hond bij zich te hebben gehad, en ik moet bekennen, dat ik aan die mogelijkheid geen moment gedacht heb. De hemel verhoede, dat het dier hen op het spoor van onze Bruinvis heeft gebracht.

Nog sneller lopend, ondanks de toenevende hitte en de zwaarte van hun last, gingen de drie mannen zwijsend verder.

Zij hadden hun geweren ter hand genomen, en waren op alles voorbereid.

Eindelijk naderden zij omzichtig de plek, kaal en zonder enig sprietje, die zij nu wel moesten oversteken om het oeverbos te bereiken, waarbinnen de duikboot verborgen lag.

Zij hadden zich plat uitgestrekt achter enige lage rotsen, en toen zij nu omzichtig het hoofd ophieven, zagen zij, dat het ergst denkbare gebeurd was...

Uit het oeverbosje klonken opgewonden kreten, drie kerels plasten door het water, met grote stokken zwaaiend, en een kleine fox-terriër liep, als dol blaffend, in een grote kring om het bosje heen.

Hoofdstuk VIII

DE SCHAT KOMT IN DE GOEDE HANDEN

Nauwelijks honderdvijftig meters scheidde de drie mannen van hun vaartuig, waarvan de aanwezigheid stellig door die kleine hond verraden was, die hun spoor had gevonden, en al blaffend en snuffelend zijn baas en diens handlangers de weg had gewezen naar de duikboot.

Brand had met bleek gelaat even toegekeken, en vroeg toen fluisterend, hees van woede en spanning bij het denkbeeld, dat de boot zou worden vernield:

— Zullen wij er niet aanstonds op af gaan, Edward? Zij zijn met hoogstens vier of vijf man, want zoveel zag je er van het schip vertrekken.

— Dan zouden wij ons verduiveld moeten haasten, Charles, want als wij 't zouden ondernemen, over dit rotsplateau naar dit bosje te ijlen, dan zouden zij ons al heel gemakkelijk kunnen neerleggen, voor wij halverwege waren gekomen. Maar wij zullen het van terzijde wagen, waar wij beter gedekt zullen zijn, want daar liggen overal rotsblokken, die vrij dicht zijn begroeid.

Zonder een ogenblik te verliezen begaven de drie mannen zich weer op weg zo snel zij maar konden.

Zeker zou het niet lang duren of de schurken zouden de afsluitplaten van de machinerie hebben geopend, en die uit louter wraakzucht totaal vernielen, wel wetend aan wie die duikboot moest toebehooren.

Een zucht van verlichting ontsnapte het drietal, toen zij tot de ontdekking kwamen, dat de kerels er nog maar pas in geslaagd waren, zoëven het ronde luik te openen. Het was ook een gelukkige omstandigheid, dat Henderson de sluitmoeren had aangedraaid, en wat die met zijn ijzeren vingers sloot, dat werd door anderen niet zo gemakkelijk geopend.

Zij moesten zich wel volkomen veilig voelen, nu zij een hond bij zich hadden, en een van hen aan de landzijde op wacht was gezet, want de drie kerels schreeuw-

den als bezetenen, en het scheen alsof zij geen van allen volkomen nuchter waren.

Brand had reeds zijn geweer aan de schouder gebracht, mikte zorgvuldig en wilde juist vuren, toen hem die moeite bespaard werd door de plotselinge, onverwachte tussenkomst van een andere macht, veel sterker dan hij.

De grote, grijze motorboot was, zonder dat iemand er iets van had gemerkt, om de landtong komen zwenken, voer daarlangs, en verraste de bandieten als het ware midden in hun brooddrunkenheid.

Er stonden zes of zeven mannen op de voorplecht, met hun karabijnen gereed tot schieten; het eerste schot klonk, een der kerels op de duikboot, wiens hoofd duidelijk zichtbaar was door de struiken heen, gaf een schreeuw, liet zich van de boot in het water glijden en strompelde naar de kust, om daar weer neer te vallen.

De beide anderen hadden naar hun revolvers gegrepen, vloekend en tierend, maar zij zagen zeker wel in, dat zij tegen een schip met twee snelvuurkanonnen en een bemanning van zestien koppen, bitter weinig hadden in te brengen. Een hunner sprong in het water, en trachtte zich zwemmend naar land te redden, maar zijn krachten begaven hem en hij zou in de diepte zijn weggezonden, als een van de politiebeambten geen dreg naar hem had uitgeworpen, die in zijn kleren bleef haken, en waarmee zij hem aan boord konden trekken.

De andere man op de boot, die al halfweg de stalen ladder was, dacht zelfs niet aan tegenstand, maar vloekte slechts wat hij kon en kwam toen boven op het stalen dek, stak zijn handen op, werd aan boord van de motorboot getrokken, die langzaam wat verder op het strand liep, waarop er vier of vijf mannen overboord wipten, met hoge knielaarzen aan, die de gewonde gingen zoeken, en ook

hem aan boord brachten.

De vierde man echter, die het gehele voorval uit de verte had gadegeslagen van de plek af, waar hij op wacht had gestaan, zette het als een haas op een lopen, zonder door de politiebeambten gezien te worden.

De motorboot liet haar schroef achteruit slaan, liep weer terug van het zand, wendde, en koos fullspeed zee, met de gevangenen aan boord, nadat zij twee politieagenten had achtergelaten.

Misschien had de kapitein in de verte de vierde man wel zien vluchten en vreesde hij, dat de ontsnapte bandiet zijn makkers bijtijds zou waarschuwen, zodat de schoener zee zou kunnen kiezen. Er stond op dat ogenblik een stevige bries, en met al zijn zeilen op en geholpen door zijn machine zou dat schip een grote snelheid kunnen ontwikkelen.

En nu stond daar een zwaar gebouwde politieagent trots bovenop het dek van de duikboot, met zijn karabijn bij de voet, terwijl zijn makker afdaalde in het binnenste van de Bruinvis.

Raffles mocht niet langer treuzelen, dat begreep hij wel, als hij de kans niet wilde laten voorbijgaan. Binnen anderhalf uur zou de politieboot terug kunnen zijn, en dan mochten zij de duikboot niet meer op dezelfde plaats vinden.

Raffles dacht er evenwel geen seconde aan, die man in zijn blauw uniform daarginds, ofschoon hij een voortreffelijk doelwit opleverde, neer te schieten.

Ten eerste deed de man slechts zijn plicht, en ten tweede lag het niet in de aard van Raffles zijn tegenstanders verraderlijk en op zulk een afdoende wijze uit de weg te ruimen.

Hij peinsde op een ander middel dat even doeltreffend zou zijn, en minder wreed.

De vloed was nog niet opgekomen, en de waterstand was op dit ogenblik op zijn laagst.

De bandieten hadden een grote verwoesting aangericht in het struikgewas en de politiemans was duidelijk zichtbaar wat het bovenste gedeelte van zijn romp betreft, zoals hij daar op het dek van de duikboot stond.

Raffles boog zich naar zijn beide mat-

gezellen over en zei fluisterend:

— Zij zijn maar met hun beiden, en wij zullen hen vrij gemakkelijk kunnen overvallen, als wij het handig aanleggen. James, jij bent een voortreffelijk zwemmer. Ik zou je willen uitnodigen, je geheel te ontkleden, en je vervolgens te hullen in een soort van kleed, dat de natuur ons verschaft, bijvoorbeeld in deze grote palmladeren. Je zult er een achter op je hoofd binden, vier of vijf op je rug, je kunt er nog een paar om je armen wikkelen en...

— En dan zal ik er uitzien als een kikvors, mylord, fluisterde de reus grinnikend. Wat is er de grap van?

— De grap is, James, dat jij zo stilletjes mogelijk naar de duikboot zult zwemmen en je daar goed verborgen zult houden, totdat je een plons in het water hoort.

— Juist, dat zijt gij, die mij volgt.

— Neen, James, dat zal niet ik zijn, maar die agent. De bladeren zullen je voldoende verbergen, en je moet zo weinig mogelijk leven maken en je vooral niet overhaasten. Er drijven overal grote bladeren op het water, en je zult dus niet zo gemakkelijk van de omgeving onderscheiden worden. De zon dringt ook slechts met moeite in het oeverbosje door, en het is er half duister.

— Goed, die dikke agent valt in het water, net als in de vroegere waterballen in het circus. En wat gebeurt er dan, mylord?

— Dan zal natuurlijk de tweede beambte haastig zijn hoofd weer boven het dek uitsteken om te zien wat er aan de hand is, en jij zult hem beletten, ons lastig te vallen. Maar mishandel de man niet al te zeer; vergeet niet dat hij hier niet op een pleziertochtje uit is. Hij vervult zijn harde plicht.

— Ik zal hem zo voorzichtig mogelijk behandelen, mylord, zei de reus goedig, terwijl hij reeds bezig was zich te ontdoen van zijn linnen kleren.

Brand had inmiddels enige grote palmladeren bij elkaar gezocht, die overal in overvloed groeiden op deze plek waarmee hoofd, rug en armen van de reus zo goed als het ging bedekt werden.

Onder andere omstandigheden zouden

de drie mannen, op het gezicht van deze vogelverschrikker, zeker in lachen zijn uitgebarsten, maar ieder geluid zou voor hen misschien de dood kunnen betekenen, nu die politiemannen zo vlug met hun vuurwapenen bleken te zijn, en zo drukten zij de handen op de mond, zonden de reus haastig weg, en zagen toe, hoe hij bukkend voortsloop van klip tot klip, de rand van het water bereikte, en toen heel zacht wegplompte als een echte kikvors van ontzaglijke omvang.

Raffles had intussen reeds het dunne, sterke touw in gereedheid gebracht, hetwelk de drie mannen hadden meegenomen, in de verwachting dat zij misschien langs een of andere steile helling zouden moeten afdalen.

Hij maakte er aan het einde een lus aan, een soort lopende knoop, zoals zich bevindt aan het uiteinde van lasso's, rolde het dertig meter lange touw op, nam het losjes over zijn linkerarm, en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Nu zal Henderson wel op zijn post zijn. Jij blijft hier, Charles, om op de buit te passen. Ik denk dat het wel gauw voor elkaar zal zijn. Kom ons alleen te hulp als je bemerkt dat het niet anders gaat.

Raffles knikte de jongeman nog eens toe, en sloop toen, na zich van zijn linnen jasje en alles wat hij verder droeg te hebben ontdaan, en zijn hemdsmouwen zo hoog mogelijk te hebben opgestroopt, zo dicht hij kon naar de plek waar de duikboot lag, totdat geen twintig meter hem meer scheidden van de agent, die met zijn rug naar hem toestond, en rustig zijn pijp stond te roken, alsof er geen wolkje aan de lucht was.

— Maar er was er een, en een dat hem zou heugen.

Raffles richtte zich voorzichtig in zijn volle lengte op. 't Was een precair ogenblik, want als de politiebeampte zich thans omwendde, zou hij hem bijna zeker zien.

Toen nam hij de lasso in de rechterhand over, en hield het andere einde stevig vast in de linkerhand.

Toen suisde het sterke koord door de lucht en met onfeilbare zekerheid viel

de lus aan het uiteinde over hoofd en schouders van de politieagent.

De man slaakte een onderdrukte kreet, greep naar het touw, maar een lichte ruk was voldoende, hem het evenwicht te doen verliezen op de gladde, stalen huid van de duikboot, die slechts 'n paar millimeters boven het water uitstak, en het volgende ogenblik viel de zwaarlijvige agent ruggelings in het water, terwijl zijn karabijn kletterend eerst op het smalle dek was gevallen, en vandaar eveneens weggleed in het kristalheldere water van de kreek.

De agent spartelde met armen en benen, en Raffles liet hem spartelen, zorgdragend, dat er geen bocht in het koord viel, want de agent was nu machteloos.

De rest speelde zich af, alsof men het honderden malen gerepeteerd had.

De agent binnenin de boot stak inderdaad zijn hoofd nieuwsgierig en enigszins ongerust naar buiten, en een halve seconde later grepen twee geweldige handen dat hoofd van terzijde beet, en sjorden de man in zijn uniform op het dek.

Deze wilde naar zijn revolvertas grijpen, maar Henderson was hem te vlug af, sloeg zijn handen weg, trok de revolver uit de tas, en slingerde het wapen in het water.

Nog wilde de man tegenstand bieden, maar Henderson hield hem even zijn verschrikkelijke vuist onder de neus, eens zo groot als van een normaal mens, en de man gaf zich gewonnen.

Intussen had Raffles zijn koord ingepalmd, en als een reusachtige vis dreef de ongelukkige agent aan land, hijgend en proestend, en het volgende ogenblik hadden Raffles en de toesnellende Brand hem stevig gebonden. De andere man onderging hetzelfde lot, en toen zij zo naast elkander lagen, keken zij elkaar verbluft en onderzoekend aan.

Raffles scheen hun gedachten te raden en zei glimlachend:

— Jullie hebben zeker gedacht, dat het om je leven ging? Een vergissing, kameraden. Wij behoren niet tot de bandieten van de schoener. Als het niet te onbescheiden is, mag ik weten wat gij tegen de opvarenden hebt?

— Zij hebben de schoener gestolen, gromde de dikste agent, Raffles nijdig aanziende. En de kerels die haar hebben, zijn ontsnapte galeiboeven uit Australië, maar jullie zijn zeker ook niet veel zaaks. Is die duikboot van jullie?

— Dat is ze, waarde heer, en toch zijn wij gentlemen, antwoordde Raffles fijntjes. Wij zullen u tot ons leedwezen hier enige tijd alleen moeten laten, want gij zoudt ons maar hinderen bij de inscheping. Wij zullen u daarom zo dicht bij elkaar leggen, dat gij binnen vijf minuten elkanders touwen kunt hebben losgemaakt. James, verander snel weer van kikkvors in mens, want wij vertrekken.

In allerijl ontdeed de reus zich van zijn zonderlinge bladertooi, schoot zijn linnen kleren weer aan, greep zijn zware rugzak, en liet het goud vrolijk klinken.

De gehele buit werd snel aan boord gebracht, Henderson legde de agenten toen vlak naast elkaar, met hun ruggen naar elkaar gewend, zodat zij met enige moeite wel hun boeien zouden kunnen losmaken, en toen ging hij op zijn beurt aan boord, het luik werd gesloten, en de boot zonk, na voorzichtig een honderdtal meters langs de landtong te zijn voortgeleden.

Eenmaal in open zee, deed Raffles de duikboot weer een weinig rijzen, nadat hij zich door middel van de periscoop overtuigd had, dat hij buiten schotsafstand van de grijze politiebboot was.

Toen werd het luik geopend, zij staken het hoofd naar buiten in de frisse zeelucht, de ware lucht van de vrijheid, en slaakten 'n kreet van verbazing, want

daar, op ongeveer twee zeemijlen afstand, zette de grijze motorboot al schietend met haar voorste kanon de schoener achterna, die met volle zeilen, terwijl er dikke, roetzwarte wolken uit de pijp goldfen, zijn heil in de vlucht poogde te zoeken.

Het was duidelijk, dat de commandant van de politiebboot aanvankelijk nog met opzet langs de schoener heen schoot. Maar nu scheen hij te vinden, dat het spelletje lang genoeg geduurd had, en het einde kwam even plotseling als onverwacht.

Een granaat trof de schoener vlak bij het roer onder de waterlijn, het schip steigerde even als een schichtig paard, en begon toen snel te zinken.

Men zag kleine figuurtjes over boord springen, die een voor een door de motorboot schenen te worden opgepikt.

Henderson keek een ogenblik hoofdschuddend toe, en zei toen met een guttig lichtje in zijn ogen:

— Dat schip was immers gestolen, mylord? Geloofst gij dat de eigenaar heel tevreden zal zijn over de manier om het weer in zijn bezit te brengen?

— Beste James, zei Raffles glimlachend, er zijn vragen, waarop geen sterveling antwoord kan geven, en de wegen der politie zijn ondoorgrondelijk. Wij, gewone lieden, zullen ze niet trachten te ontraadselen.

En met deze woorden trok Raffles het ronde luik achter zich dicht, en langzaam zonk de Bruinvis onder de oppervlakte der golven, wendde de steven, en voer huistoe.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Sonja Doubensky

GEHEEL NIEUWE SÉRIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266